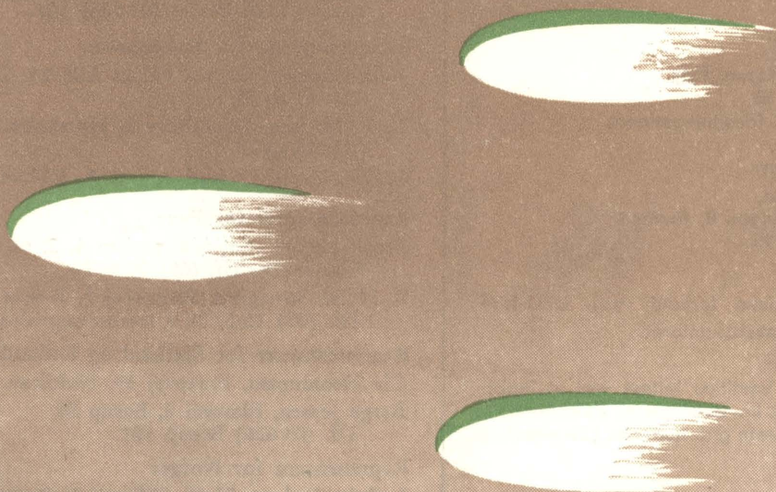
UFO NYT

MARTS
APRIL . 1967 2

S.U.F.O.I. . SKANDINAVISK UFO INFORMATION

PRIS:
4,00 kr.
INCL. OMS.

UFO-NYT

Redaktion:

Frank Pedersen (ansvarshavende),
Bakkedal, Uggeløse pr. Lynge,
tlf. Lindholm (03 269) 111.

Børge Jensen,
Elmevej 2, Borup Sj.,
tlf. Borup (03 626) 101.

Redaktionssekretær:

Frank Lerbæk,
Sanddalsparken 6, 2. sal t.h.,
Svendborg,

Ekspedition:

UFO-NYT,
Rønnevej 2, Korup, Fyn,
tlf. (09) 12 28 35,
(svarer kun i forretningstiden).

Regnskabskontor:

Irma Andersen,
Borgmestervangen 8, Randers,
giro nr. 11 77 25.

Alle økonomiske forhold vedr. UFO-NYT ordnes af regnskabskontoret.

Abonnement bestilles lettest ved at indbetale beløbet (D. kr. 24,00 for et kalenderår) til regnskabskontorets giro-nummer. (Se ovenfor).

☆

S.U.F.O.I. og „UFO-NYT“

De i »UFO-NYT« offentliggjorte artikler fremtræder som bidrag til kendskabet og forståelsen af UFO-forskningen i dens forskellige former, uden at S.U.F.O.I. nødvendigvis anerkender de tanker, som måtte fremkomme heri, og uden at organisationen hæfter for de fremsatte meninger. *Red.*

Organisationsoversigt:

KONTAKTUDVALGET:

Kontakt til udlandet, teknisk afd.: Frank Pedersen, Bakkedal, Uggeløse pr. Lynge. Tlf. Lindholm (03 269) 111.

Regnskabsfører: Irma Andersen, Borgmestervangen 8, Randers, giro nr. 117725.

Foto-afdelingen: Ensio Slej, Elselillevej 5, Kbhvn., Sundby. Tlf. (01) 55 11 82.

Udklipscentral: Ole Henningsen, Fayesvej 39, Nakskov.

Rapportcentral: Erling Jensen, Ingstrup Allé 35, Kastrup. Tlf. (01) 51 11 41.

Bibliotek: P. C. Andersen, Haritslev pr. Randers.

Oversættelsescentral: Børge Jensen, Elmevej 2, Borup, Sj. Tlf. Borup (03 626) 101.

Repræsentanter for København:

John Petersen, Sophus Falcks Allé 13, Dragør. Tlf. 53 10 35.

X. P. Madsen, Bakkehave 8, Hørsholm. Tlf. 86 16 77.

G. Weichardt, Oxford Allé 3 A, Kbhvn. S.

Repræsentanter for Fyn:

Frank Lerbæk, Sanddalsparken 6, 2. sal t.h., Svendborg. Tlf. (09) 21 34 76.

E. Hviid Steengård, Rønnevej 2, Korup. Tlf. (09) 12 28 35 i forretningstiden.

Repræsentanter for Sjælland og Lolland-Falster:

Ole Henningsen, Fayesvej 39, Nakskov.

Børge Jensen, Elmevej 2, Borup Sj. Tlf. (03 626) Borup 101.

Repræsentant for Norge:

Ludvig Andreas Hoff, Villavei I, Bergen, Tlf. 1 74 25.

INDEHOLDER bl. andet

Et dilemma...

Med mellemrum modtager redaktionen henvendelser affattet enten i en kritisk eller en spørgende form. I store træk drejer det sig næsten altid om ufologiens omfang og indhold. At der her findes et problem af særdeles ømtålelig karakter skal ikke skjules, ligesom vi må være villige til at indrømme, at ufologer ofte er udprægede individualister med temmelig specifikke interesseområder. Hvis man undtager de, der af spekulationsgrunde viser UFO-sagen interesse, vil ufologerne fordele sig mellem to yderpoler, nemlig den idealistiske etiker og den subjektive realist. For den første er UFO-sagen kun et udgangspunkt eller et middel, men for den anden er sagen et studieobjekt. Begge har de deres plads i sagen, selvom målet for deres indsats måske synes at være placeret i diametralt modsatte retninger.

En og anden vil måske finde denne påstand overdreven, men de mange UFO-fraktioner man møder verden over synes dog nok at bekræfte antagelsens rigtighed, og derfor er denne tingenes tilstand et ufologisk dilemma. Den renlivede idealist og den praktiske realist har altid (desværre) haft svært ved at forstå og finde hinanden, og en af årsagerne hertil er nok, at de begge betragter den andens arbejdsfelt som et lukket land uden forbindelse til andre arbejdsfelter. Begge parter nægter at se den kendsgerning i øjnene, at intergrering i større eller mindre omfang på længere sigt vil være til gavn for alle parter.

SUFOI omfatter ufologer med mange forskellige interesser i sagen, hvilket uundgåeligt vil præge visse sider af vort arbejde.

SUFOI's to hovedarbejdsområder er

— undersøgelsesvirksomheden og

— informationsvirksomheden,

der begge er meget vigtige. Den arbejdsindsats, der må ydes på disse to områder, er ofte svingende, hvad angår investerede midler og kræfter og alligevel er begge arbejdsfelter meget nøje knyttet sammen. UFO-NYT, som er SUFOI's hovedorgan for informationsvirksomheden, vil derfor under de nuværende forhold være nødt til at optræde som balancekunstner i forsøget på at slå bro over den kløft, der skiller gl. ufologer med særinteresser i sagen og de, som kun periferisk har hørt om fænomenet.

En af vore læsere skrev til os: »Hvorfor nøjes UFO-NYT ikke med at skrive om de ting, der vedrører UFO-sagen?«. Hvad skal man svare? Hvilke kriterier skal redaktionen bruge, når den skal udvælge stoffet til UFO-NYT? Ingen har endnu kunnet give os et dækkende svar, og vi har for længe siden fundet ud af, at vi, uanset hvad vi gør, aldrig vil kunne gøre alle 100 pct. tilfredse, og det tror vi egentlig heller ikke, at de fleste af vore læsere forventer. Vi må alle lære at sortere, undersøge og drage egne konklusioner på grundlag af de fremlagte materialer. UFO-NYT skal være formidler af stoffet, men selvom vi prøver at undersøge og vurdere stoffet kildekritisk, kan vi aldrig give nogen garanti for, at der ikke smutter ting med, som måske senere viser sig at være mindre velfunderet. Sådan er ethvert tidsskrifts arbejdsvilkår, og det har redaktionen akcepteret, og det er vort håb, at vore læsere også vil kunne godkende disse arbejdsrammer.

Da vi allerede har omtalt de forskellige UFO-fraktioner, kan der måske være grund til at sige et par ord om disses forhold til hinanden. Vi ved fra de udenlandske tidsskrifter, at flere af UFO-organisationerne i udlandet bekæmper hinanden, undertiden endda med meget skrappe midler. Dette er højest beklageligt, men det er desværre sandheden. Hvor står SUFOI? SUFOI står i forbindelse med mange af de udenlandske UFO-organisationer, og dette samarbejde har indtil nu ikke givet anledning til uoverensstemmelser, idet vi lige fra starten har gjort det klart, hvor vi står, hvad vi vil og hvordan vi arbejder.

Hvordan ser det så ud her i Danmark, for det er jo en kendsgerning, at der også herhjemme findes forskellige UFO-fraktioner. Vore foredragsholdere stilles undertiden overfor det spørgsmål, om der er »krig« mellem de forskellige danske UFO-fraktioner, og hertil kan vi svare kategorisk NEJ, men at vi ikke ser på sagen med helt samme øjne turde vel står klart, hvilket dog ikke forhindrer, at vi kan give hinanden en hjælpende hånd. Her tænkes blandt andet på, at alle henvendelser til SUFOI, som vedrører andre organisationer, omgående bliver videresendt til rette vedkommende, og så vidt det har været os muligt at konstatere, gælder dette også for henvendelser den modsatte vej, og sådan må det vel også være. Vi er til for at gøre et stykke arbejde i UFO-sagen, og det gøres bedst ved at hjælpe hinanden og ikke ved at modarbejde andre opfattelser. Alle UFO-organisationer burde faktisk arbejde under mottoet: SAGLIG ARGUMENTATION og KORREKT OPTRÆDEN.

F.P.

Interview med Frank Halstead

Frank Halstead.

I vor enquete om forskellige menneskers syn på UFO'erne bringer vi her et interview med den kendte astronom Frank Halstead, tidligere leder af Darling Observatoriet, der er tilknyttet Universitetet i Minnesota. Frank Halstead er nu pensioneret.

Sp.: »Anser De UFO'erne for virkelige?«.

Sv.: »Det kan der overhovedet ikke være tvivl om. Min kone og jeg har forøvrigt selv set UFO'er«.

Sp.: »Kan De berette nærmere om Deres observation?«.

Sv.: »Den 1. november 1955 var min kone og jeg på vej til Kalifornien med tog, en ekspres fra Union Pacific. Da vi krydsede Mojave-ørkenen og befandt os ca. 160 km vest for Las Vegas, fik min kone, Ann, der sad ved vinduet, øje på noget, der bevægede sig lige over en bjergkam. Toget, vi kørte i, bevægede sig parallelt med denne bjergkam, og objektet vi så, bevægede sig i nøjagtig samme retning, lige over bjergkammen. Først troede jeg, at det drejede sig om et »blimp«, et luftskib (det er et luftskib, der ligner en zeppeliner. Det er blot noget mindre og ikke bygget op over et fast skelet. red. anm.). Da jeg så nærmere på objektet, blev jeg klar over, at et luftskib af nævnte type kunne det ikke være, idet sådan ét kun er omkring 65 meter langt, og dette objekt var enormt stort, — jeg vil tro omkring 250 meter langt! Jeg kunne bestemme størrelsen ret nøjagtigt, fordi objektet befandt sig så nær ved bjergkammen, at jeg kunne benytte træer og trægrupper som sammenligningsgrundlag. Det så ud, som om der var vinduer i objektet. Da vi gennem 4-5 minutter havde fulgt den flyvende genstand, medens den fløj parellelt med toget, bemærkede vi, at et andet objekt havde sluttet sig til den. Det andet objekt dukkede op meget pludseligt. Det var skiveformet med flad bund og svagt hvælvet overside, og det skinnede blankt ligesom det store objekt. Dets størrelse var vel omkring 30 meter i diameter. I de næste 2-3 minutter fulgte min kone og jeg, hvorledes begge objekter — med samme fart som toget — fløj ganske lavt over bjergkammen — ikke over 150-175 meter over den. Så begyndte de at stige, først langsomt og så meget hurtigere. I løbet af få sekunder var de steget uden for vor synsvidde«.

Sp.: »Anser De UFO'erne for intelligensstyrede«.

Sv.: »Ja«.

Sp.: »Hvorledes mener De, at disse væsener ser ud?«.

Sv.: »Fra de utallige observationsberetninger ved vi, at der er tale om menneskelignende væsener. På basis af disse beretninger, der stammer fra pålidelige mennesker verden over, mener jeg at kunne fastslå, at de er omkring 1,25 meter høje og meget behårede. De har fingre med »svømmehud« mellem fingrene, og deres negle ligner nærmest tommelange kløer. Deres legemer består af fast stof ligesom vore«.

Sp.: »Der er jo set rumfolk, som ligner os nøjagtigt?«.

Sv.: »Disse mærkværdigheder, som jeg omtalte før, har fået mig til at spekulere på, om ikke disse menneskelignende væsener er en slags optrænede skabninger, som måske anses for udmærkede til den slags arbejde, som de udfører her på jorden, d.v.s. undersøgelse og indsamling af vegetation og andre ting. De kunne tænkes at være under kontrol af en slags højerestående individer, der er i besiddelse af meget stor intelligens og avanceret teknisk kunnen. Den sidste mulighed kan måske også give en forklaring på, hvorfor de ikke ønsker at kontakte os personligt, når de er landet, men i stedet benytter våben til — for en kort tid — at gøre os hjælpeløse, således at de kan nå tilbage til deres rumskibe«.

Sp.: »Kan De som astronom akceptere, at rumfolkene kommer fra vort solsystem? — eller skal vi længere væk for at finde livsmuligheder?«.

Sv.: »Planeten Mars er den planet i vort solsystem, som frembyder de bedste muligheder for liv, hvis man slutter fra den viden, som vi er i besiddelse af i dag. Gennem mange år har det været en del astronomers drøm at få bekræftelse for liv på Mars, men indtil dette øjeblik er der ikke fremkommet noget definitivt derom. De to nærmeste sole, der har planeter med livsmuligheder, befinder sig 11 lysår væk. D.v.s. at selv om man rejste med en fart af 300.000 km/sek ville rejsetiden mellem dem og os andrage 11 år! Den samme tid ville gå for at et radiosignal kunne nå frem. Imidlertid er det muligt, at disse mennesker har fundet en måde at overkomme disse problemer på, — så jeg tror, at jeg vælger den sidste mulighed som den mest sandsynlige«.

Sp.: »Har De nogen ide om teknikken bag disse rumskibe?«.

Sv.: »De benytter sikkert en form for elektrisk kraftkilde, som endnu er ukendt for os. Vi har selv taget de første skridt ad samme vej, idet vi i nærmeste fremtid foretager forsøg i verdensrummet med elektriske kraftkilder«.

Sp.: »Hvorfor tror De, at det amerikanske flyvevåben (og/eller CIA) ønsker at tilbageholde oplysninger om UFO'erne?«.

Sv.: »Jeg har selv bekæmpet flyvevåbnet siden 1944, og det er mit indtryk, at når de tilbageholder oplysninger, er det sandsynligvis for at hindre panik. De har måske de bedste intentioner, men jeg tvivler på, at der ville gå panik i folk«.

Sp.: »Hvad er Deres mening om Condon-undersøgelsen på Colorado-universitetet? Tror De, at det bliver en fair undersøgelse, og tror De, at det bliver tilladt kommissionen at offentliggøre konklusionerne uden indblanding?«.

Sv.: »Gennem 20 år er folk blevet udsat for flyvevåbnets barnlige forklaringer. Det er mit indtryk, at de fleste mennesker ikke vil finde sig i den behandling mere. Det er min faste overbevisning, at forskerholdet fra Colorado nøjagtigt vil gengive alt, hvad de finder frem til«.

Sp.: »I det store hele har videnskaben negligeret UFO-sagen på trods af det overvældende observationsmateriale. Hvorfor har videnskaben ikke akcepteret UFO'ernes eksistens som en arbejdshypotese, hvorfra de kunne starte en tilbundsgående undersøgelse?«.

Sv.: »Vore videnskabsmænd og forskere er i store træk meget påpasselige med deres stillingtagen til sagerne. Det er uden tvivl fordi de er så mange, at der nemt kan opstå splid om en sag«.

Sp.: »Hvis rumforskningen fortsætter med samme hastighed som tidligere og vi antager, at rumfolkene stammer fra vort eget system, vil vi i løbet af en forholdsvis kort årrække ikke kunne undgå en konfrontation med disse mennesker. Hvad tror De vil blive resultatet af en sådan konfrontation, og hvad indflydelse kan det få for vor fremtid?«.

Sv.: »Jeg tror, at sandheden vil komme frem. De store ændringer, som allerede har fundet sted i denne overgangsperiode, viser, at realiteterne efterhånden vinder gehør. Det er min overbevisning, at jordens befolkning engang ud i fremtiden vil blive medlemmer af af »Planeternes Forbund« til fælles bedste for alle i universet!«

/ej.

Fornuften består af sandheder, som bør siges, og af sandheder, som ikke bør siges.

Antoine Rivarol, fransk forfatter.

UFOLOGI

Skygges vi fra verdensrummet?

To artikler af Court Haurvig.

2. artikel.

Findes der virkelig jordiske mennesker, der har set, og måske talt med, væsener fra andre planeter? Der findes en del beskrivelser om sådanne tilfælde, så mange, at det må synes mærkeligt, om alle disse observatører skulle være falsknere. Frygten for at blive til grin må vel ryste de fleste. Enkelte rapporter fortæller også om observationer af døde rumvæsener.

En mand fra Ecuador i Sydamerika beretter således, at han, en klar sollys dag, kom kørende på vejen i et ret øde område. Med et så han, på en mark, en rund metallisk skive, der lå akavet, som havde været udsat for et styrt. Han standsede sin bil og steg ud, og gik hen til den mærkelige genstand, der målte ca. ti meter i diameter. Den runde skive var forsynet med nogle vinduer, der lignede koøjer, og da ecuadorianeren gik rundt om fartøjet, opdagede han en åbning i siden på den. Til hans store overraskelse lå der en tilsyneladende død person halvvejs ude af åbningen, og et nærmere eftersyn godtgjorde, at endnu flere livløse skikkelser sad eller lå inde i skiven. Fælles for disse skikkelser var, at de var meget små, højst 110 centimeter høje, og havde en lysebrun hud. De var iført stramtsiddende ens uniformer med mærkelige tegn.

Forbløffet over det mærkelige syn, skyndte manden sig tilbage til sin vogn og kørte i fuld fart til den nærmeste by for at hente hjælp. Men da han nåede tilbage til stedet sammen med nogle myndighedspersoner, var det eneste tilbageblevne af fartøjet og dets besætning en smule aske og noget afsvedent græs.

En meksikansk farmer fortæller om en tur i et rumskib til Venus. Af nogle personer, der lignede vi jordmennesker meget, blev han inviteret til Venus i et UFO. Vi fløj til Venus på omkring to timer, beretter han, jeg kunne udmærket ånde på planeten, og venusianerne var højt udviklede mennesker, der boede i bysamfund i kuppelformede metalhuse. Tilmed kunne den meksikanske farmer præsentere nogle fotografier fra Venus, men videnskabeligt set er fotografierne blevet betragtet med skepsis. Alligevel betegnes meksikaneren af dem, der kender ham, som en ret uvidende mand, der aldrig før havde afsløret nogen bemærkelsesværdig form for fantasi. Flere vidner påstår endog, at de overværede farmerens afrejse.

Donald E. Keyhoe, en major fra det amerikanske luftvåben og leder af UFO-undersøgelsescentralen NICAP i USA, har skrevet nogle bøger om UFO'erne. Major Keyhoes opfattelse er, at den amerikanske regering — og for den sags skyld også flere andre landes regeringer — hemmeligholder en del fakta om gæster fra universet. Majoren har set det som sin livsopgave at fravriste den amerikanske regering disse fakta og udlevere dem til en større offentlighed. Keyhoes opfattelse af årsagerne til hemmeligholdelse er blandt andet, at regeringerne frygter både økonomisk og almindelig panik, såfremt alt blev offentliggjort. Den amerikanske regering har taget konsekvensen af disse angreb og overladt al undersøgelse af UFO'er til et amerikansk universitet. Spørgsmålet er så bare, om universitetet kan fremkomme med den virkelige sandhed, da et universitet også er statsdrevet og afhængig af økonomiske midler fra regeringen. Af den grund kan selv et universitet pålægges tavshed.

Donald E. Keyhoe og Adamski var ikke venner, Keyhoe beskyldte gentagne gange Adamski for at være en falsk profet. Alligevel mødtes de på et punkt, idet også Adamski påstod, at den amerikanske regering tilbageholdt visse oplysninger for offentligheden. Adamski tilføjede dog, at den amerikanske regering var i forbindelse med repræsentanter fra andre kloder, og fik megen hjælp derfra til den yderligere udvikling. Indtil virkelige beviser foreligger, må vi dog nok resignere med hensyn til rummenneskenes forsøg på at hjælpe os.

Alligevel kan vi ikke helt ignorere de talrige rapporter og bare slå det hele hen som en mægtig spøg, eller en form for massesuggestion. Det forekommer også bemærkelsesværdigt, som myndighederne mange steder forsøger at afvise observanters beretninger med konklusioner, der forekommer mere utrolige end selv observationerne. Da piloten Mantell i sin tid faldt ned efter at have jagtet en flyvende tallerken i sin jagermaskine, dementerede det amerikanske luftvåben begivenheden med, at Mantell i virkeligheden fejlagtigt havde forfulgt planeten Venus og var kommet op i så stor højde, at maskinen var eksploderet.

Kort før katastrofen havde Mantell gjort sin base opmærksom på — over radioen — at objektet var meget stort, mindst fire hundrede fod i diameter og metalskinnende! Da en større kreds af mennesker nægtede at acceptere forklaringen om forfølgelsen af planeten Venus (unægtelig også en slem fejltagelse af en jagerpilot), rettede luftvåbnet det til, at Mantell var fløjet ind i en skyhook ballon, hvorved hans jager var eksploderet og han selv omkommet. Hertil tilføjer Leslie Desmond, en forhenværende engelsk pilot fra den anden verdenskrig, og selv meget interesseret i UFO-spørgsmålet: jeg vil, uden frygt for mig selv eller min maskine, påtage mig at flyve direkte gennem en skyhook ballon! Denne udtalelse har det amerikanske luftvåben aldrig kommenteret.

En overgang så det ud til, at de flyvende tallerkener simpelthen kortlagde jorden! En del efterfølgende rapporter viser, at en gruppe UFOs med mellemrum viste sig over forskellige kyststrækninger i England, hver gang forlæggende deres område, som om de indtegnede kyststrækningen. Det er muligt, at det virkelig har været tilfældet, men i så fald må man formode, at det drejer sig om rummennesker, der ikke i tidligere perioder har besøgt vor hjemlige klode.

Eller skulle det være tilfældet, at vi besøges af væsener fra forskellige kloder og solsystemer? Kan det tænkes, at disse besøg foregår i bølger, og at vi netop befinder os i sådan en bølge? Som et tillægsspørgsmål: kan det tænkes, at der foregår en ret livlig trafik i det uendelige univers, og at forskellige rummennesker aflægger vor atmosfære et besøg?

Hvordan ville vi selv opføre os, hvis vi kunne foretage længere rumrejser og fandt ud af, at mange andre kloder i virkeligheden var beboede? De første beboede kloder ville vi måske nok forsøge at få personlig kontakt med, al begyndelse er interessant og vil blive udnyttet til det yderste. Men senere, når det at møde beboede planeter blev en vane, kunne det så tænkes, at vi simpelthen ville foretage strejfture i universet, kun med det formål at udforske og kortlægge uden at ønske kontakt? Vi kunne jo, alt taget i betragtning, risikere at møde babariske samfund, og vi ville sikkert betænke os på at kontakte disse samfund af frygt for vor egen sikkerhed.

Flere rapporter om UFO-landinger fortæller, at et UFO landede og nogle menneskelignende væsener steg ud af det, medbringende noget der mindede om sække. Disse personer brød nogle prøver af klipperne, samlede også sten og jord og tilmed planter i sækkene, hvorpå de påny steg ind i deres fartøj og forsvandt.

En amerikaner fortæller om en mærkelig oplevelse, han havde i en øde ørkenstrækning i USA. Han kom kørende i sin bil, da motoren pludselig begyndte at svigte. Det undrede ham, da han netop havde haft vognen til eftersyn og vidste, at der ikke kunne være noget væsentligt i vejen med den. Han besluttede sig til at stige ud af vognen for at underkaste motoren en nærmere undersøgelse, da han med et så en kæmpemæssig aflang genstand stå stille i luften et par hundrede meter borte. Genstanden var nærmest cigarformet, og langs den ene side løb noget, der kunne minde om en platform med et rækværk. En dør i genstanden blev åbnet og nogle menneskelignende væsener kom ud og stillede sig på platformen. De studerede ham og bilen interesseret og en af personerne, der åbenbart var leder — eller rejsefører — forklarede tilsyneladende de andre en hel masse, mens han gentagne gange pegede på amerikaneren og bilen. Lidt efter gik de påny ind gennem døren, der blev lukket, genstanden tog fart og forsvandt, og amerikanerens bil kunne påny køre.

En slags rumturister? Det kan lyde latterligt, men ligger inden for rimelighedens grænser. Vore efterkommere vil nok en gang også kunne købe billetter til interplanetariske rumrejser, og til den tid er det nok slut med Mallorca som det foretrukne ferieparadis.

Hvad vil vore første astronauter møde, når de får mulighed for at besøge de nærmeste planeter? Allerede afsendt rumsonder har fortalt os, at liv som hos os er umuligt. De ret gode billeder, der blev taget af Mars afslører tilmed, at Mars har en overflade, der minder meget om vor Månes. Alligevel vægrer en gren af videnskaben sig ved totalt at afvise muligheden for former af liv på vore naboplaneter, omend de højst vil tænke sig laverestående plantearter.

Men intet intelligent liv, dertil har rumsondernes sindrige instrumenter afsløret for meget! Eller det må være en form for liv, der er os ukendt og i stand til at leve i en atmosfære, der er meget for-

skellig fra vor. Alligevel fortælles det også, at hvis en fremmed planet satte en satellit i kredsløb om jorden, ville denne satellits instrumenter sandsynligvis afsløre, at der ikke var mulighed for liv på vor planet.

Et spørgsmål med hensyn til rumrejser er begrebet tid. Hvis vi var i stand til at formindske os selv så meget, at et atom ville blive på størrelse med en jordklode for os, ville også tidsbegrebet blive et ganske andet. Vi ville kunne tilbringe lang tid på et atom, måske år, og hvis det bagefter var muligt at gentage den oprindelige størrelse, ville vi finde ud af, at vi kun havde været borte i få minutter, målt med vor jordiske tid.

I den forbindelse kan det tænkes, at der, ude i universet, findes eksistenser for hvem tidsfølelsen er en ganske anden end vor. For dem vil afstande, der forekommer os uovervindelige, måske blive regnet som relativt korte og måske tilmed overkommelige. Kan det tænkes, at væsener i de flyvende tallerkener kommer fra et andet tidsinterval? Efter de rapporter, hvor man har observeret levende væsener i forbindelse med et UFO, lyder det ret utænkeligt, idet de tilsyneladende har bevæget sig i samme tempo som os. For eventuelle besøgende fra rummet, hvor tid er et ganske andet begreb end det, vi kender, ville det være muligt at besøge jorden og medtage prøver, uden at vi ville bemærke det. Det ville nemlig højst komme som en susen i luften og måske ikke en gang det.

Men tiden kan alligevel godt spille en rolle med hensyn til UFO'erne. Deres fantastiske fart og deres evne til at forsvinde pludseligt, synes at fortælle noget derom. Den pludselige forsvinden forklares af nogle ufologer med UFO'ets form. Det vender simpelthen den smalle side til og bliver på den måde svær at observere: eller det sætter sine omdrejninger i vejret så stærkt, at det kommer til at reagere som hurtigt roterende propeller, der jo kan blive delvis usynlige på grund af deres fart.

Hvis nu rummenneskene var herrer over tiden, ville de kunne forsvinde pludseligt i kraft af at omsætte tiden til en anden dimension. Vel nok en fantastisk konklusion, dog ikke mere så fantastisk som den ville have forekommet os for bare en snes år siden. Det kunne også tænkes, at nogle rummennesker, der regnede med vor tidsinterval, var i stand til at blive adskillige tusinde år gamle. I så fald vil en rumrejse på f.eks. halvtreds år ikke forekomme så umulig som for os, der kun lever en betydelig kortere periode.

Men alt dette er kun gisninger. Indtil videre må vi væbne os med tålmodighed og regne med, at tiden — vort eget begreb af tid — efterhånden vil løse problemerne, enten i form af officiel kontakt med rummennesker, der besøger vor klode, eller simpelthen fordi vi selv finder ud af det, efterhånden som forskningen skrider fremad.

Det er svært for den menneskelige race at anerkende noget nyt, specielt når dette nye gør indgreb på vor tænkeevne og vor daglige tilværelse. Men næsten daglig bliver teorier væltet omkuld som korthuse og andre teorier opstår. Uendeligheden bliver tilsyneladende knap så uendelig.

Er der virkelig forsvundet mennesker i det uvisse, hvor UFO'er har vist sig? Er mennesker bortført fra vor jord til andre planeter? Dette spørgsmål har berørt mange, der har set UFO'er eller haft problemet inde på livet. Blandt rapporterne findes en del uofficielle beretninger om sådanne hændelser. Der forsvinder jo også af og til mennesker i et samfund, men som regel har deres forsvinden en jordisk forklaring: mange forsvinder af personlige grunde og forsøger at påtage en ny identitet, drukneulykker og lignende må også tages i betragtning. Indtil et virkeligt bevisligt tilfælde foreligger, må dette stå hen i det uvisse. Ganske vist har vi Allinghams mystiske tilfælde (beskrevet i den første artikel), men heller ikke her findes noget virkeligt bevis for, at det er rummennesker, der har taget ham med sig.

Hvis man stempler samtlige kontaktberetninger om personlige møder med rummennesker som usande, altså opdigtede historier, kan de mange afstandsobservationer da ikke forklares fra en mere objektiv synsvinkel end denne, at væsener fra verdensrummet besøger os? De natlige observationer kan måske forklares som hidtil ukendte lysfænomener i vor atmosfære (som f.eks. kuglelyn), hvorimod observationer gjort i dagslys er vanskeligere at finde en forklaring på. Det er svært, selv ved en lettere gennemgang af øjenvidners rapporter, at stemple hele UFO-sagen som opstået af jordiske fænomener. Tilbage bliver kun et svar: vi skygges fra verdensrummet, er blevet skygget i årtusinder og vil blive skygget også fremover! Hvornår vi får personlig kontakt med vore overvågere, må vi lade fremtiden om at besvare. Indtil da må det enkelte menneskes personlige mening være afgørende for ham og den stilling, han ønsker at tage til spørgsmålet.

Mange betragter de jordiske rumprogrammer som spild af tid og penge. Og dog er de en uundgåelig følge af den udvikling menneskeheden gennemgår, vi står kun på tærsklen til de egentlige opdagelser, og er tvunget til at arbejde os frem mod dem. Stå stille kan vi ikke, og måske er vor stræben udad netop det, der en gang vil give os muligheden for det fuldendte samfund på jorden.

Court Haurvig.

OBSERVATIONER

Nyt fra Rapportcentralen

I de sidste to måneder har SUFOI's Rapportcentral registreret 28 rapporter. Vi har som sædvanlig fået flere rapporter ind, som ikke er blevet registreret. Nogle af de observerede genstande har vi ment at identificere som værende satellitundergange, andre som meteoritter, — og nogle rapportører har ladet sig narre af lyskraftige stjerner og planeter. I de sidste par måneder har der af og til eksisteret atmosfæriske forhold, der har fået de i forvejen stærkt lysende planeter til at stråle meget kraftigere end normalt, så det er absolut forståeligt, hvis nogle tager fejl.

Jeg skal endnu engang fremhæve, at de ikke-registrerede rapporter bliver arkiveret og sammenholdt med eventuelt nye rapporter fra samme tidspunkt. Rapporterne går aldrig til spilde, og det kan ikke pointeres kraftigt nok, at vi hellere vil have 10 rapporter for meget end én for lidt!

Den 6. januar oplevede vi et ret usædvanligt sammentræf. På Fyn og i Sønderjylland blev der iagttaget lysfænomener af forskellig art og i stor mængde. Det lykkedes os at få en del rapporter ind, og det viste sig, at der ikke blot var tale om UFO'er, men også om en satellitundergang og en flådeøvelse — altsammen et kort tidsrum. Se iøvrigt beskrivelsen andetsteds i bladet.

Der er noget, der tyder på, at UFO'erne i den senere tid har vist os mere end almindelig interesse. Som det også vil fremgå af rapportmaterialet fra denne måned, har der været tale om flere rapporter, hvor objekterne har fløjet meget lavt eller ligefrem landet. I den senere tid har der også været en del avisskriverier fra Norge, og vi håber at få optaget rapport om disse observationer.

Foruden de rapporter som er nævnt andetsteds i dette nummer, indkom der rapporter fra Middelfart, Oppsal, Gentofte, Jeløy, Ålborg, N. Odal, Tuddal, Nesodden, Lofoten og Iran.

/ej.

Rapport fra 1947

Fru E.S.J. befandt sig i sommeren 1947 i det nordligste Norge, nærmere betegnet 4 km øst for Svanvik ved den sovjetiske grænse. Om eftermiddagen en dag i juli fik hun øje på to underlige genstande over sovjetisk område. Det drejede sig om to lysende, ellipseformede genstande, der foretog nogle så forbavsende manøvrer, at observatøren blev stående for at iagttage dem. De fløj lodret op og ned, i cirkler og foretog 90° drej. Af og til stoppede de helt op og forandrede retning, ligesom de kunne stå helt stille et øjeblik. Manøvrerne blev foretaget både parallelt og uafhængigt af hinanden. De sås både forfra som svagt ellipseformede skiver og som »streger«, når de vendte kanten til. Efter ca. fem minutters forløb forsvandt de østover, og så da ud som to lysende, lodretstående streger, der blev mindre og mindre. I forhold til de fly, som umiddelbart efter kom over området, virkede de halvt så store, men meget hurtigere! Der var ikke en lyd at høre fra objekterne, men flyene hørtes tydeligt. /ej.

☆

Er de blevet mere nysgerrige?

I de sidste numre af UFO-NYT har vi nævnt en del observationer, hvis fællestræk er, at det drejer sig om objekter i lav højde eller endog landede objekter. Vi kan i flæng nævne observationer fra Bergen, Tindbæk, Virklund, Fredericia, Vokslev, Østre Aurdal, Lunde, Grønsund og flere andre. Her er et par stykker til:

Herr J. J. Andersen havde været i biografen til første forestilling. På vejen hjem tog han et spil bowling. Klokken var dog ikke mere end 21,45,

da Andersen passerede Egumvejens skole på Høgevej i Fredericia. Da han gik forbi indgangen til skolen, fik han øje på en stor genstand inde i skolegården. Størrelsen var omkring 6×2½ meter, og objektet stod helt nede på jorden til venstre for drikkekummerne. Det så ud som et stort æg, der lå på jorden, — blot var genstanden mørk og uden lys. Der var ikke en lyd at høre, og heller ikke andet at se.

Der var ingen folk på gaden, og observatøren blev meget bange og gik hurtigt hjemad, idet han afgjort ikke havde lyst til at se nærmere på objektet. På vejen hjemad så herr Andersen sig flere gange tilbage, og da han var ca. 500 meter fra skolen, så han et rødt skær komme derfra. Dernæst kom objektet, der nu lyste rødt, flyvende skråt opad og forsvandt. Observationen foregik den 27. juli 1966.

En anden observation er fra den 16. oktober. Et ægtepar, herr og fru Graversen, var på vej i bil mod Fredericia fra Horsens. Kl. 18,00 var de nået til det sted ved Vejle, hvor vejen bliver firesporet og vejen til Viborg drejer af. Da de ser op mod højhuset i højre side af vejen får de øje på en stor, stærktlysende, ellipseformet og orange genstand, der befinder sig umiddelbart over højhusets tag. De troede først, at det var en stor lysreklame, men pludselig satte objektet sig i bevægelse og fløj med stor hastighed mod syd.

Et par dage efter, nemlig den 19. oktober, er herr F. S. Sørensen på vej i tog mellem Århus og Vojens. Da toget passerer Lunderskov, får observatøren øje på et aflangt — nærmest zeppelinformet — sølvglinsende objekt, der hang stille ganske lavt over jorden. Størrelsen for den observerede genstand var vel omkring 8-9 meter. Herr Sørensen var i stand til at iagttage genstanden et par minutter før træer dækkede for udsynet. I al den tid hang objektet ubevægeligt. Observationen fandt sted om formiddagen kl. 11,05-11,08.

Vi har endnu et par eksempler, og de stammer fra januar i år.

»Jeg var på vej hjem i bil den 12. januar. Det var meget sent om aftenen og kl. var 22,30. Det var klart vejr med en svag vind fra sydvest. Undervejs passerer jeg Ørbæklunds Skove og på et vist tidspunkt kører jeg ned i en dyb dal samtidig med, at jeg tager et skarpt venstresving. Umiddelbart over trætoppene får jeg øje på et lysskær, som jeg først antog for en modkørende bilists lys. Så ser jeg imidlertid genstanden. Den var vel 1 meter stor, aflang — men tykkere i den forreste ende end i den bagerste. Den forreste halvdel af objektet lyste med en kold, blå farve og den bageste med et blændende, hvidt lys. Ved bagenden af genstanden sås en blålig udstødning eller korona. Den lysende genstand fløj over, og langs med vejen, og da det passerede over mig, tog det i to sekunder både tænding og lys fra min bil. Jeg så objektet en halv snes sekunder i alt«. Observatør var herr A. A. fra Nyborg.

Herr NN fra Hovborg beretter følgende fra den 28. januar: »Det var stille vejr og tåget, da jeg var på vej hjemad omkring kl. 18,10. Man kunne lige skimte lyset fra den tredje gadelygte hen ad vejen. Da jeg stod ved den vestlige ende af viadukten, så jeg i vestlig retning et næsten rundt, afgrænset, kraftigt lys stå stille i luften 5-6 meter over jorden. Det lyste hvidt. Det udsendte også en kraftig lysstråle i NØ retning, — direkte mod mit hus, der befandt sig omkring 150 meter fra mig. Jeg gik videre hjemad, medens jeg stadig kiggede efter objektet. Efter to minutters observation slukkedes genstanden pludselig«. */ej.*

— Guld . . . det er guld!

»En flyvende cigar over Århus«

— var overskriften på en artikel i »Jyllandsposten« fra den 21. december, og den beskrev en observation, der var foretaget dagen før af herr Niels Chr. Harritsø. Konkurrenten »Århus Stiftstidende« bragte også artiklen, dog i et meget mindre format og med en noget mere skeptisk holdning. Naturligvis, fristes man til at sige, lykkedes det også for konkurrenten at finde ud af, at det hele drejede sig om en århusiansk privatpilot, som var blevet observeret medens han i sit lille privatfly slog et slag over byen, — og dermed slog de fleste læsere sig til tåls..

Det lykkedes os at få fat på både observatøren og privatpiloten, som vi kalder NN.

NN fløj i et fly af typen Klemm 107B. Det er et lille, tresædet fly, der fremstilles af Bölkow-fabrikken i Tyskland. Det har en spændvidde på knap 12 meter og en længde på ca. 9 meter. Det er forsynet med fast understel. NN's fly har rød krop og hvide vinger med rød vingeforkant, hvilket må siges at være en iøjnefaldende bemaling NN fløj med en hastighed af ca. 175 km/t i en linie fra Skejby Flyveplads over den vestlige del af Århus, foretog et par krappe sving over Harald Jensens plads, videre over havnen og kommunehospitalet til Skejby. NN befandt sig over Harald Jensens plads kl. 13,25. Flyvehøjden var omkring 300 meter.

Flyvebetingelserne var til VFR (visuelle flyveforhold) med lidt dis højt oppe, der slørede solen. Der var nogle enkelte andre skyer.

På vej tilbage til Skejby så NN et par jets i en anslået højde af 5-600 meter.

Hvad var det så, at herr Harritsø så? »Jeg kom med bussen (linie 8) fra Handelshøjskolen til Harald Jensens plads, som jeg gør hver dag. På gaden hørte jeg lyden af jets. Ved at se op fik jeg øje på dem. Det var T-33'ere, og de var vel omkring 1000 meter oppe. De var let kendelige på deres sølvskinnende krop og de røde vingetanke. Fjernkending af fly er min hobby, så derfor er jeg helt sikker på, at det var T-33'ere. Jeg fulgte dem med øjnene, da jeg pludselig fik øje på en mærkelig, gråsort genstand, der nærmest var cigarformet. Den kom til syne over en karré fremme til venstre (mod NØ). Den holdt samme højde og en lige kurs og forsvandt bag en karré til højre (mod SSV). Jeg løb over kørebanen for at kunne følge den så længe som muligt. Inden den forsvandt bag karréen, kom der et svagt lysskær på den side af objektet, der vendte bort fra mig. Det kan muligvis have været et refleks. Jeg så objektet, der var helt lydløst, i omkring 90 sekunder. Jeg anslår dets størrelse til 1½-2 meter og dets hastighed til 40-50 km/t, men det kan jeg jo ikke sige med bestemthed«.

Harritsøes objekt med lysskæret bagved.

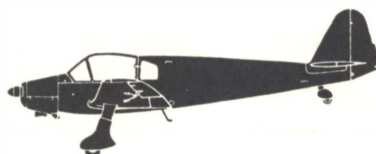
NN's fly

KLEMM KL 107C

Dimensions: Span, 35 ft. 6¾ in.; length, 27 ft. 2¾ in.; height, 7 ft. 4½ in.; wing area, 157·153 sq. ft.

Har der så været tale om samme objekt? De var så forskellige i udseende, at man vist helt kan se bort fra en forveksling (se ill.). Selv et lille fly som dette, der er forsynet med en 150 HK motor, ville nok kunne høres på omkring 300 meters afstand, men det af Harritsø observerede objekt var totalt lydløst. Imidlertid er der en hel anden sag, der viser, at der ikke kan have været tale om herr NN's fly, — tidspunkterne divergerer. Harritsø tager hver dag linie 8 efter endt undervisning på Handelshøjskolen. Det er den samme bus hver dag, og den ankommer til Harald Jensens Plads kl. 14,30. Da observatøren havde gået omkring 100 meter fra stoppestedet, da han fik øje på objektet, må man vel gå ud fra, at klokken har været 14,32. Jeg vil tro, at dette er en ret præcis tidsangivelse. NN's fly befandt sig over Århus fra kl. 13,20-13,30, altså mere end en time tidligere.

I forbindelse med ovenstående observation kan det være betimeligt at nævne, at andre har set noget lignende samme dag.

Kl. 13,30 iagttog herr Erik Jørgensen følgende fra Randers: ».. en meget slank og lysende hvid genstand, der for mig at se lignede et Caravelle-fly uden planer og ror. Det fløj med en anslået hastighed på 250-300 km/t i omkring 300 meters højde. Dets størrelse var 1 cm mellem tommel- og pegefinger i udstrakt arm. Det var helt lydløst. Jeg så det mod vest og med kurt stik nord«.

Samme eftermiddag ses følgende fra Porsgrunn, der ligger i nærheden af Skien i Sydnorge: »Kl. 16,00 stod jeg ute på Rådhussplassen. Fikk så se noget på himmelen, som kom i stor fart og med flerre farvet røk efter seg (rød, blå og fiolett). Gjenstanden var helt lydløs. Trodde først, at det var et fly i brann, men fikk se, at det så ut som en stor sigar. Den stoppet opp og stod lodret i luften med et kraftigt hvidt lys i bangen. Den stod like over Norsk Hydro i flere minutter. Så gikk den mott NØ igjen og forsvannt«.

Det er værd at bemærke sig, at der mellem den 29. november og 30. december IKKE har været andre observationer end de tre ovennævnte fra den 20. december..

Det er altid en smule forvirrende, når den forkerte mand siger det rigtige ord.
Norman Mailer, amerikansk forfatter.

☆

Frihed betyder ansvarlighed. Det er grunden til, at de fleste mennesker er bange for den.
Bernard Shaw.

»Der *var* noget i luften«

— skrev »Odense Stiftstidende« den 9. januar og citerede sammen med andre blade en række observationer, der fandt sted på Fyn og i Sønderjylland den 6. januar. Der v a r også noget i luften.

Kl. 17,30 ser en del mennesker fra forskellige steder en lyskugle — forsynet med en lang hale — der går over himmelen fra vest mod øst. Såvidt vi har kunnet fastslå, har der været tale om en satellitundergang. Helt sikre kan vi ikke være, især da materialet er en del uensartet, men nu har vi videresendt materialet til Smithsonian for nærmere bearbejdelse, og vi regner med at kunne bringe resultatet af Smithsonians undersøgelse i næste nummer.

Fra kl. 17,30-19,00 holdt fem af søværnets motortorpedobåde en belysningsøvelse i farvandet mellem Fyns Hoved og Samsø. Vi skrev til SOK (Søværnets Operative Kommando) og bad om nærmere oplysninger vedrørende ovennævnte øvelse. Man var så venlig at oplyse os om arten og mængden af de lysraketter, man benyttede, hvilket i høj grad hjalp os ved sorteringen af rapporterne, hvorfor vi siger SOK tak.

Kl. 18,30, 19,15 og 23,00 blev der iagttaget UFO'er, og vi skal her blot omtale én af rapporterne.

Fru M. Lorenzen, Stevelt, havde drillet sin mand, da han fortalte, at han havde set en ildrød genstand kl. 17,30 (satellitundergangen, red.). Kl. 18,30 gik hun ud for at lufte hunden. »Pludselig gav det et sæt i mig, for nu så jeg den flyvende tallerken — denne kom blot den modsatte vej. Nu må du holde hovedet koldt og rigtig se på den, tænkte jeg. Alligevel løb jeg hen til køkkenet og bankede på vinduet. Børnene i køkkenet troede at jeg ville lave sjov, så de blev bare siddende.

Genstanden var ildrød og duvede i luften. Den kastede et skarpt, lysende skær fra sig. I facon lignede den en brændende faldskærm. Den bevægede sig langsomt gennem luften og gik ned bag et hegn i nærheden af Christian Christensens mark. Jeg kunne se den lyse kraftigt bag hegnet. Jeg løb ned til min mand, men da vi kom tilbage, var den væk!«

★

Nærobservation fra Sjællands Odde

Sporingsstationen i Rude Skov får mellem år og dag en masse henvendelser fra folk, som har set et eller andet på himmelen, — det være sig satellitter, naturfænomener eller UFO'er. Da man i sagens natur ikke har interesse i en stor del af disse henvendelser, har man været så venlige at henvise en del observatører til SUFOI. Nedennævnte interessante observation er på denne måde kommet til vort kendskab.

Observationen fandt sted den 18. januar i år mellem kl. 16,40 og 16,45. Observatører var to drenge, Tage og Jesper, på henholdsvis 9 og 7 år. Det var Jespers mor, som gjorde os opmærksomme på observationen idet hun vidste, at der var et sted, hvor man kunne melde om sådanne iagttagelser. Til sidst fandt hun nummeret til Rude Skov og kom derved i forbindelse med Rapportcentralen.

Jeg tror, at den første reaktion på en god rapport, der stammer fra et par drenge i den alder, meget naturligt er en vis skepsis. Tit sker det jo, at børn har en livlig fantasi, og da de i vor tekniske tidsalder ofte er i besiddelse af forbavsende mængder viden om mange ting, ville det ikke være unaturligt, om viden og fantasi blev kombineret med en tallerkenhistorie som resultat.

Det var vel også en lignende skepsis, som greb Jespers mor, fru Andersen, da sønnerne berettede om observationen. Imidlertid er drengen altid til at stole på og plejer ikke at fortælle usandheder. Gennem lang tid forhørte moderen Jesper, men alle forklaringer blev fastholdt. Faderen, der er leder af det lokale flyverhjemmeværn, viste drengen billeder af forskellige fly- og helikoptertyper, men Jesper var helt sikker på at det var noget helt andet, han havde set. For en god ordens skyld skal det nævnes, at Jesper kender de forskellige flytyper, der jævnligt ses over Gniben i forbindelse med skydeøvelserne.

Jespers farfar drillede ham en del og lagde ikke skjul på, at han ikke troede på beretningen. Drengen blev ulykkelig over ikke at blive troet og gentog tit overfor sin mor et ønske om, at rumskibet ville komme igen, så faderen og farfaderen kunne se det.

Der er ingen i familien, der kender noget til UFO'er. Da fru Andersen efterhånden syntes, at drengen blev helt nervøs af den mistro, som han mødte, fik hun den ide at kontakte den organisation, som har med den slags ting at gøre, for at høre om man dér ville fæste lid til drengens forklaring. Da det naturligvis ikke lykkedes at finde SUFOI i telefonbogen (da vi ikke står der) fik fru Andersen som nævnt den ide at kontakte Satellitsporingsstationen i Rude Skov, der altså henviste til os.

Det indtryk jeg har fået ved at interviewe Jesper og Tage er positivt. Som det vil fremgå at beretningen, har Jesper lagt mærke til forbløffende mange detailler, — detailler som han fastholder! En del af disse detailler er kendte fra tidligere nærobservationer og landinger verden over. Medmindre Jesper, — eller fru Andersen, har været godt inde i UFO-sagen, ville det forekomme usandsynligt, at der ville være så mange overensstemmelser. Jeg har ikke fundet noget, der tyder på, at familien har haft forhåndsviden om UFO-sagen.

De nærmere omstændigheder ved observationen er følgende:

Jesper bor i Overby på en gård, der grænser op til vejen fra Nykøbing til spidsen af Sjællands Odde. Trafikken på vejen er normalt ikke stor. Ca. hveranden time kommer der et færgetræk, men på observationstidspunktet var der ingen trafik. Der var i det hele taget ikke mange mennesker ude, idet man er i staldene omkring den tid.

Den pågældende dag legede Jesper med naboens dreng Tage, samt med sin fireårige lillesøster, som han skulle passe, da forældrene ikke var hjemme. De legede foran en stor halmstak, der ligger umiddelbart op til vejen. På den anden side af vejen falder terrænet jævnt ned mod Kattegat, og man har et godt udsyn. Vejret på observationstidspunktet var diset og koldt med vind fra vest eller sydvest. Det passer også med vejropgivelserne fra Kastrup, der kl. 16,00 havde vind fra 190° med en hastighed på 13 knob. Temperaturen var 1°, medens dugpunktet lå på 0°. Sigtbarheden var 3 km, og skybasen lå i ca. 275 meters højde.

Da tusmørket begyndte, ville Tage hjem. Da han tilfældigvis så op, fik han øje på et mørkegråt objekt på himmelen (ill. A). Det havde slørede konturer og var forsynet med en lille, nedadvendende hale. Tage blev bange ved synet og råbte til de to andre: »Der kommer en skypumpe, — den er farlig!« og løb derpå hjem (han bor skråt over for Jesper). Tage fortalte sin moder om »skypumpen«. »Jeg troede ikke at en skypumpe var så lille, mor«, var hans første omtale af det sete. Fru Jensen, Tages mor, svarede dertil, at det ikke blæste nok til, at der kunne komme en skypumpe.

Hun så ud ad køkkenvinduet, men opdagede intet unormalt. Det skal bemærkes, at Tage aldrig har set en skypumpe.

Jesper blev ikke bange som Tage, men krøb dog for en sikkerheds skyld i dækning i grøften, hvorfra han fulgte genstandens videre flugt. Hans beretning lyder, kort fortalt: Objektet fortsatte med samme kurs, ca. Ø-V, alt imens det dalede. Pludselig foretog det et sving op imod observationsstedet, men drejede lige efter næsten 90⁰ mod en lille bakke, som ligger bag Tages forældres hus. Samtidig blev tre ben sænket ned gennem tre huller i bunden, og genstandens fart blev sat kraftigt ned. Det så fuldstændigt ud, som om den ville lande på bakken, men da den befandt sig i omkring en meters højde, blev benene trukket næsten helt ind igen, og genstanden »skød over«. Den fortsatte med kurs nordvest i lav højde mod Kattegat, men da den var over stranden, skete der igen noget. Først faldt der noget »sort duller« ud af bunden på objektet. Det sorte »noget« faldt mod jorden, men Jesper mente ikke, at det faldt helt ned, uden at han dog kunne give nogen yderligere forklaring på, hvad der skete med det. Stranden er blevet undersøgt for affald og slagger, men uden resultat. Der har intet unormalt været at finde.

Genstanden foretog nu et kraftigt sving ude over vandet eller stranden, og samtidig blev en firkantet kurv eller kasse hejset ned under den. Tilsyneladende hang kassen i et armtykt tov eller kabel, men under de manøvrer objektet foretog, svajede kassen ikke, så det må alligevel have været en fast, stiv forbindelse. Da kurven eller kassen var nede, kom otte personer ud af hullet i bunden. Først kom én, så kom resten. De klatrede med meget hurtige bevægelser to og to nedad »tovet« og ned i kurven.

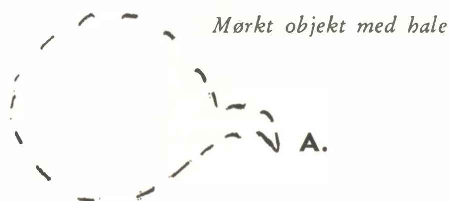
Objektet havde nu fuldført sin 180⁰ drej og kom tilbage med lav hastighed og kurs direkte mod stedet, hvor Jesper befandt sig. De otte personer, — eller en del af dem, — bøjede sig ned og samlede nogle ting op fra bunden af kassen. »De havde ikke noget i hænderne, da de kravlede ned, men det havde de efter at de havde bukket sig, så det må have været i kassen«, siger Jesper. De opsamlede ting lignede kikkerter eller fotografiapparater, og da objektet kom tættere på observationsstedet, pegede de med disse instrumenter, — eller hvad det var, — mod Jesper. Han nåede dog ikke at bemærke detailler, så det nærmeste han kan komme det, er, at det var fotografiapparater eller kikkerter.

Drengen var ikke bange og gentog bagefter flere gange overfor sin mor, »at de så så venlige ud«. Da genstanden var ganske nær ved gården, vinkede halvdelen af personerne til Jesper, idet de samtidig smilede til ham. Jesper vinkede ikke igen, men nøjedes med at nikke. De ombordværende vinkede ikke på den almindelige måde, hvorved man bevæger hånden op og ned med lodrette bevægelser. Derimod holdt de håndfladen lodret og benyttede hurtige, vandrette bevægelser.

Objektet passerede gansket lav hen over træer i vejkanten. Højden anslås til en halv snes meter over jorden. Da det var nærmest bemærkedes en ganske svag summen. Den var svagere end en støvsugers, og Jesper beskrev den som svarende til den svage summen, som vor batteridrevne båndoptager udsendte. Der var intet vindsus og heller ikke nogen varmeudstråling fra objektet.

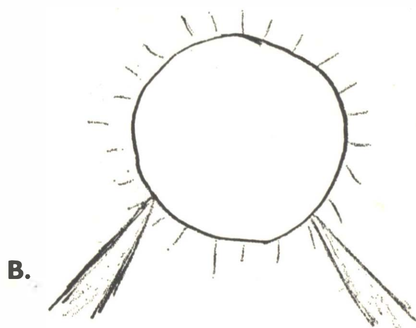
Efter at have passeret observationsstedet fortsatte objektet kursen, der ville have bragt den til kirken i Overby. Men umiddelbart efter at observationsstedet var overfløjet, kravlede de syv af de otte hurtigt op ad »tovet« og forsvandt ind i objektet. Den sidste blev i kurven (man kunne se hans kasket over kanten). Så blev kurven hejset op med manden i. Jesper mente, at den mand, der blev i kurven, ikke turde kravle op. »Hvorfor tror du det?« »Jo, enten turde han ikke, eller også ville han ikke, for én af de andre kiggede ned på ham som om han sagde, at han skulle komme op«.

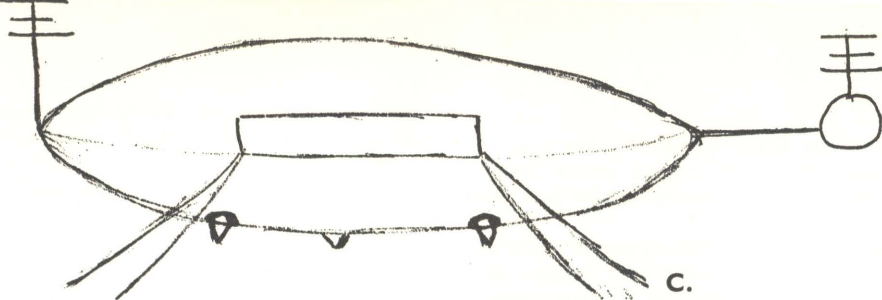
Foruden ovennævnte detaillerede beretning har Jesper noteret sig følgende:

Mørkt objekt med hale

Mørkt med korona. De to »ben« er lysstråler, der endte midt i luften. De to lysstråler ligesom »sprøjtede« ud fra objektet. De var gule.

Orange Objekt uden korona. Lyset fra det store vindue er blåt, og lysstrålerne fra vindueshjørnerne er nu blågrønne. Bag objektet hænger »en gul ost i en snor«. Der var antenner på objektet og på »osten«. Vinduet var tilsyneladende af almindeligt glas, men man kunne intet se bag ved det. De tre små genstande på undersiden af objektet, er de tre ben, som de så efter at de havde været sænket og trukket (næsten) ind igen.

Først så objektet ud som ved a). Det bekræftes af Tage. Ved b) er objektet stadigvæk mørkt, men har nu korona. To gule lysstråler ligesom »sprøjter« ud fra det, men det mærkelige er, at strålerne »ender« midt i luften. Det er altså ikke almindelige lyskegler.

Ved c) ses objektet i sin fulde udstrækning. Man ser de tre ben, der efter objektet har »skudt over« nu er næsten trukket helt ind igen. Over midten af genstanden ses et langt vindue, hvorfra der kommer et blåt eller grønligt lys. Jesper mente, at vinduet var af glas, som vi kender det, men man kunne alligevel ikke se noget bag vinduet. Fra hvert sit hjørne af vinduet kommer en lysstråle og de har nu skiftet farve til blågrøn. Resten af objektet er nu orange og koronaen er væk. Bag objektet ligesom hænger »en rund, gul ost i en snor«. Der er antenner på forreste del af objektet samt på »osten«. Senere skiftede objektet igen farve, således at kroppen blev lilla. Derimod fortsatte lysstrålerne med at være blågrønne.

d) beskriver kurven, her tegnet med fire personer.
e) er et detailbillede af én af de ombordværende.
f) viser de påmalede »kendingsbogstaver«.
g) er objektet set fra undersiden. Man ser hullerne til de tre ben, ligesom man ser en lem i midten. Desuden ses plakaternes placering.

Detaillerne.

Lysstrålerne »sprøjtede« ud fra hvert sit hjørne af vinduet. Der var ikke tale om gnister, men om en form for lysstråle, som endte midt i luften.

Benene kom ud af de tre huller på undersiden af kroppen, men de blev aldrig trukket helt ind igen. Hvis man iøvrigt kan sammenligne, så var de knap halvt så lange som benene på »Gyldenholm-objektet« beskrevet i sidste nummer.

Det var antenner, der sad på kroppen og på vedhænget, — i det mindste så det ud som antenner. »Ligesom fjernsynsantenner«, sagde Jesper.

Den »ost« eller hvad man skal betegne det underlige vedhæng med, var tilsyneladende forbundet med kroppen med en armtyk »snor«. Det må vel have været en fast, stiv forbindelse af én eller anden art. Jesper kan ikke med bestemthed sige, om vedhænget var rundt eller firkantet, men mener dog, at den nok var rund.

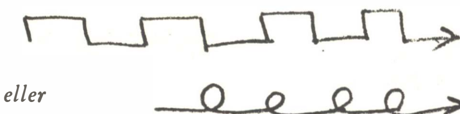
På kroppen var der malet én eller to rækker kendingsbogstaver lodret under hinanden. Jesper går i skole og kender bogstaverne, men disse var forskellige fra dem, man har lært i skolen. Det første lignede et B og et H kombineret (se ill. f). De andre var mere fremmedartede, og det kniber med at huske udseendet.

På den anden side af kroppen sad der en plakat — eller sådan forekom det drengen. Det var ikke en papirplakat, der var klistret på, men det lignede heller ikke et vindue, så måske var det malet på. På plakaten var der et billede af en neger med en kurv på hovedet! Som ved de andre detailler har vi spurgt Jesper flere gange, men der er ingen tvivl om, at han fastholder forklaringen med negeren.

I bunden var en firkantet lem, »men der var ingen håndtag på, selvom det var en lem«. Hele vejen uden om lemmen var der tilsyneladende glas, lemmen udgjorde ikke bunden af kassen, men dens to hoveddele gled til hver sin side, således at kassen kunne hejses op. Derpå gled lemmen ud igen. Lemmene åbnede altså ikke nedad som på et fly.

Flyvemåde.

Objektet fløj på en besynderlig måde. Jesper sagde, at »det så ud som om de ikke rigtigt kunne styre den«. Flyvemåden er beskrevet grafisk således:

eller

Personerne.

Jesper var ikke bange, og det skyldtes bl.a., »at de så så gode ud«. Dette indtryk gentog drengen mange gange over for moderen umiddelbart efter observationen.

Alle otte personer var små mennesker. Drengen kendte ikke begrebet pygmæer, men beskrev dem som værende af samme størrelse som manegeklovnen i Cirkus Schumann — eller sig selv for den sags skyld. D.v.s. omkring 100-125 cm høje. »Det var nogle små fyre, ligesom mig«, — men Jesper fik ikke indtryk af, at det var børn. De havde allesammen meget lange ansigter og meget lange næser. De syv var kortklippede, medens den ottende havde skulderlangt brunt hår. Det var måske en kvinde, men drengen lagde ikke mærke til yderligere kendetegn, der kunne pege i den retning. De syv kortklippede var lyshårede.

Der var forskelle i deres klædedragt. Den mand, der først kravlede ned i kurven og som tilsyneladende blev tilbage i den, medens den blev hejset op igen, var iført en blå dragt, medens alle de andre var iført en stribet dragt. Striberne var på tværs og vekslede i farverne rødt, hvidt og blåt (farveangivelserne er lidt usikre). De bar alle otte stribede kasketter af en form, der nærmest må karakteriseres som murerkasketter. Selve dragtens udseende var »som en gymnastikdragt eller ligesom de kravledragter babyer har på«. Ingen af de otte bar nogen form for emblemer eller mærker.

Bortset fra manden i blåt bar de alle to sammenhængende beholdere på ryggen (se ill.) »ligesom de hersens dykkere«, (frømænd). Beholderne var gennemsigtige og Jesper bemærkede, at vædskestanden i dem var af forskellig højde. Fra beholderne gik en slange frem over skulderen til munden. »Det var som om de havde nogle tremmer for munden« (En form for mundstykke?) Da de tog fotografiapparaterne og kikkerterne frem, tog de slangen ud af munden. Manden i blåt bar kantede briller (eller noget lignende) for øjnene.

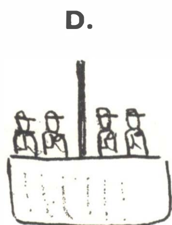
En anden bemærkelsesværdig detaille var, at de alle havde »lys på skulderen«. »Det så ud som om de havde en lommelygte på hver skulder, og der var lys i begge ender af lommelygten«.

Ja, det var så Jespers beretning, og det er ikke for meget at kalde den enestående. Ved vurderingen af rapporten må man huske, at drengen ikke er så gammel og at nogle af detaillerne kan være — og sandsynligvis er — noget forvrængede i hans hukommelse. Der gik jo en måned, før vi fik interviewet ham, men iflg. fru Andersen er der dog kun meget små variationer i hans nuværende beretning sammenlignet med alle de detailler, som hun fik nedskrevet i dagene efter observationen. Imidlertid er det givet, at forskellige detailler kan være opfattet forkert af Jesper. Taget under ét er der imidlertid temmelig mange punkter, som er overensstemmende med rapporter fra andre dele af verden — foruden Skandinavien.

Da vi på nuværende tidspunkt ikke har fået nogen bekræftelse på observationen andetsteds fra, må vi naturligvis indrømme, at garantere for beretningens ægthed kan vi ikke. Jeg skal blot endnu engang fremhæve, at Jesper ved gentagne forespørgsler er helt sikker på de fleste punkter i beretningen, og jeg vil endnu engang fastslå det positive indtryk, drengen har givet os.

På basis af ovennævnte har vi ment det absolut formålstjenligt at bringe rapporten i sin fulde ordlyd her i UFO-NYT og overlader den hermed til læsernes egen bedømmelse. */ej.*

D.

Kurven, her tegnet med 4 personer.

E.

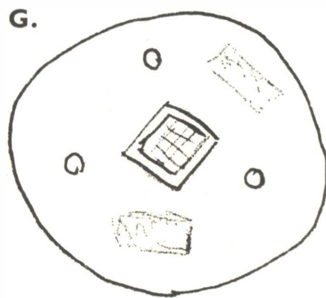
Detailbillede af én af de ombordværende.

F.

Rækken af skrifttegn.

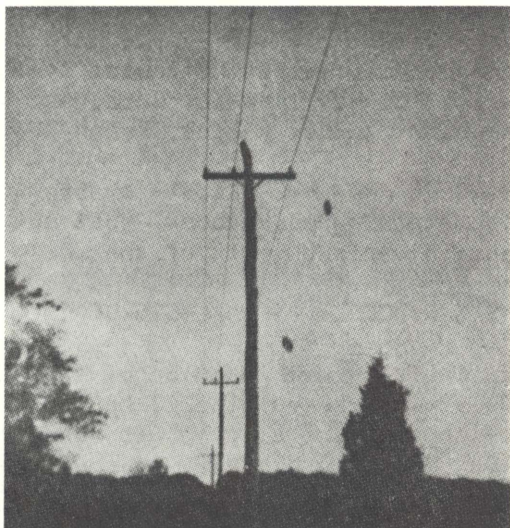
G.

Obj. fra bunden. Hullerne til benene ses, ligesom »lemmen« i midten. Desuden »plakaterne«.

Tallerkenbilleder...

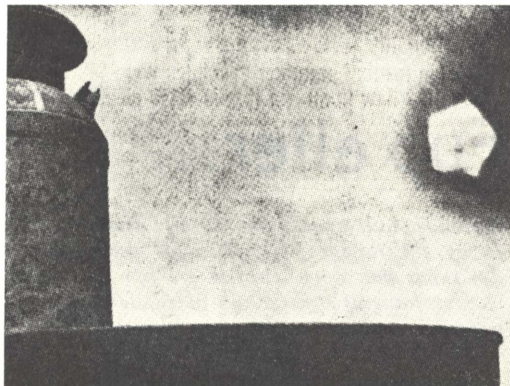

De to billeder er taget af Harold A. Trudel om eftermiddagen den 24. juli 1966. Trudel blev ledsaget af Joseph Ferriere, redaktøren af UFO-bladet »PROBE«. Ferriere, som tidligere har haft adskillige observationer, udtaler, at objektet kun var 3-4 fod i diameter og omtrent 150 fod borte.

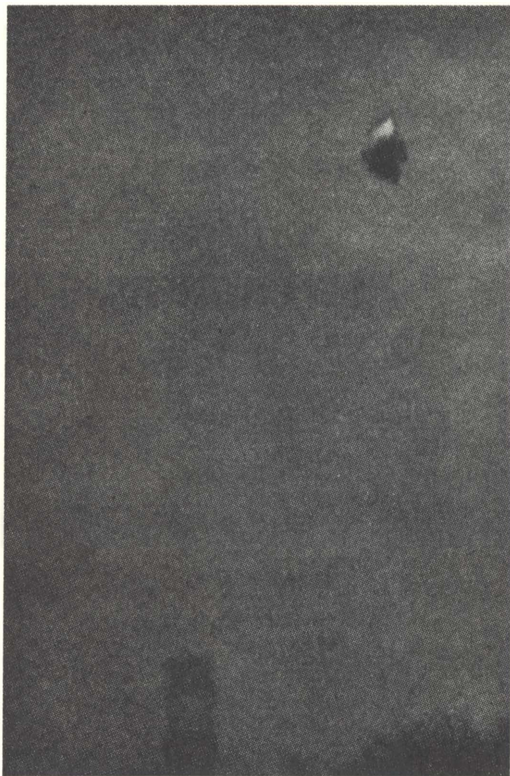
Saucer News, 4, 1966. /F.P.

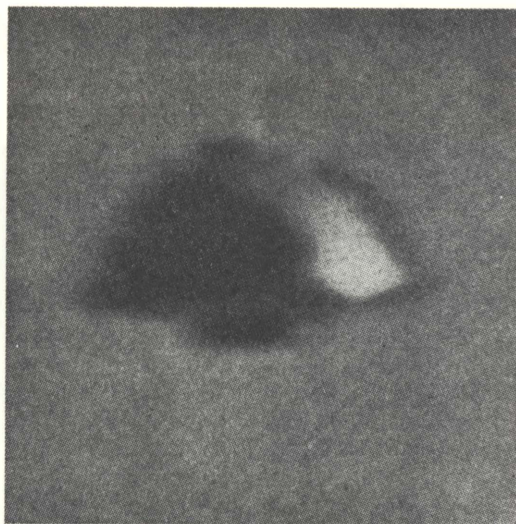
Dette foto blev taget den 31. juli 1966 af en fotograf fra New Castle (Pa.) News. Fotografen, Joseph Yost, var i færd med at tage en serie billeder af en mælkespand, der var anbragt på toppen af en 55 gallontønde og med skyerne som baggrund, da han af vanvare fik UFO'et med på et af billederne. Billedet er næsten identisk med en tegning lavet af Douglas Tibbek, et af vidnerne til landingen i ERIE, Pa., som fandt sted samme aften.

Saucer News, 4, 1966. /F.P.

Australsk foto

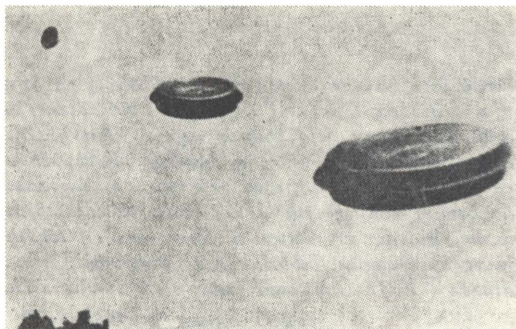

Dette billede blev taget af en af Saucer News korrespondenter i Melbourne, Australien. Det mindre billede er et forstørret udsnit af hovedbilledet. Observationen fandt sted den 14. april 1966 kl. 2,22 p.m., og varede i ca. 6 sekunder. Objektet så ud til at være en fast, fysisk genstand, og det drejede langsomt under »flugten«. Efter at »UFO'et« et kort øjeblik havde vendt den flade side mod observatøren, forsvandt det meget hurtigt i nordlig retning. En lav brummen hørtes, da UFO'et forsvandt, til trods for, at det indtil da havde været helt lydløst.

Saucer News, 4, 1966. /F.P.

Fup eller...

Flyvende tallerkener? To 12-års drenge i New Jersey fik forleden øje på nogle genstande, der fløj rundt højt oppe i luften. De fo'r ind og hentede et fotografiapparat, og inden de store runde tingester forsvandt, fik de taget dette billede. Sagkyndige fra det amerikanske luftvåben siger, at de intet kender til opsendelse af slige »tallerkener«.

Hævder at have set fl. tallerken

Tog også billeder — men luftvåbnet kender ikke til sagen.

Mount Clemens, Mihigan, onsdag (AP).
To halvvoksne drenge hævdede i går, at de havde set en tallerkenformet flyvende genstand, som de sagde holdt sig svævende i ti minutter bag deres hjem kun halvanden km fra Selfridge-luftbasen i Michigan.

Den 17-årige Dan Jaroslaw og hans 15-årige bror Grant støttede deres påstande med fotografier, der viste en tallerkenformet flyvende egnstand, som var svagt hvælvet ovenpå og med en antenne-agtig genstand stikkende op.

Det amerikanske luftvåben kendte intet til den påståede observation, og fra en helikopter, der på dette tidspunkt havde været over egnen, var intet usædvanligt observeret.

Vendsyssel Tidende (Hjørring) 11. jan. 1967.

Drengenes billede af den flyvende tallerken, taget nær Selfridge Air Force Base, med et polaroid kamera.

Ægte fotografi af fl. tallerken?

En af USAs førende eksperter med hensyn til UFO kan ikke finde tegn på forfalskninger.

Detroit, tirsdag (AP).

En af Amerikas ledende eksperter med hensyn til fotografier af »uidentificerede flyvende genstande« mener, at fotografier af en »flyvende tallerken« taget i nærheden af Detroit for nylig, er ægte.

Lederen af det astronomiske fakultet ved Detroits universitet, dr. Allen Hynek, erklærede i aftes, at de nye billeder har en slående lighed med tidligere fotografier af uidentificerede flyvende genstande — UFO, som de kaldes i dagligdags tale. Hynek har eksamineret negativerne.

Optagelserne blev foretaget i sidste uge i nærheden af Detroits forstad Mount Clemens. »De foreløbige analyser af negativerne giver ingen antydning af, at der skulle foreligge forfalskninger«, erklærede dr. Hynek.

Svævede over søen.

Billederne viste tallerkenformede genstande. De er blevet taget af to unge mennesker omkring kl. 14,30 lokal tid forrige mandag.

Brødrene Grant og Dan Jaroslaw forklarede, at de havde iagttaget en genstand, der holdt sig svævende over St. Clair søen ved deres hjem. Senere forsvandt genstanden i sydøstlig retning.

Det lykkedes at tage fire billeder af den flyvende genstand, før den forsvandt.

Vendsyssel Tidende 17. jan. 1967.

På tærskelen til en ny tid

P. M. Frederiksen.

Når vinteren er over landet med bidende frost og iskolde vinterstorme, føler vi det, som var alt i naturen dødt. Træerne står uden løv, og alle de grønne urter er visnet. Kun nåletræerne ser ud til at kunne opretholde livet.

Men det er kun tilsyneladende, at naturens vækster er døde. Nede i mulden ligger plantefrøene og mange grønne planters spirer og venter på forårets komme. — Og så en dag sker underet pånу: De grønne spirer bryder med uimodståelig kraft gennem muldlaget — ja, endda gennem asfalt og beton — og de harpiksholdige knopper på træer og buske brister, og endnu engang står mennesket opfyldt af undren over *naturens fornyelse og livets under*, og det kan da hænde, at det evigt tilbagevendende spørgsmål dukker op i ham pånу: Hvad er det dog for kræfter, som driver planterne — og dyrene — ja, vel også mig selv? Det har altid været et brændende spørgsmål for mennesket. Atter og atter har mennesket stillet sig spørgsmål som: Hvor kommer jeg fra? — Hvorfor er jeg her? — Og: Hvor går jeg hen?

I vores fantastiske tid er det som om svarene på disse gamle spørgsmål bliver afsløret for menneskene lidt efter lidt. Det er som om vi står *på tærskelen til en ny tid*, ja, mange af de store forskere taler ligefrem om »En ny tids fødsel«.

Men der er mange mennesker, som ikke har fattet de store dybder, som vort århundredes forskere er nået frem til ved de ufattelige mikroskopers og de store stjerneteleskopers hjælp. Ja, størsteparten af menneskene på vor klode aner vel næppe nok, at man på de store forskningsinstitutter arbejder med at løse så fantastiske spørgsmål som *»Skabelsens under og den universelle revolution«*. For mange mennesker i de førende lande: USA, Vesteuropa og Sovjet, er de mange fantastiske resultater, som man hører om i dag, kun spredte forskningsresultater, som man lige læser med stor forbavselse i forbifarten, men som man slet ikke ser sammenhængen i.

Det er ligesom mange mennesker endda møder disse fantastiske ting med en vis ængstelse, som ligefrem får dem til at holde sig på afstand af det hele. De føler uden tvivl, at *der rokkes ved de gamle livsopfattelser*, at deres cirkler forstyrres, og de tror vel, at det ligefrem er den moderne videnskabs mål at fratage dem de nedarvede, åndelige værdier. På dette punkt er det slet ikke gået op for flertallet, at *de store forskere har skiftet signaler*. Men, der er jo unægtelig også et fantastisk spring fra Brandestidens ateistiske livsopfattelse og til det kosmiske, universelle livssyn, som vi møder det hos de største forskere i vor tid. Bliver man inddraget i en diskussion om disse spørgsmål, forbavses man, når man opdager, at mange mennesker tror, at Darwin er en endestation på forskningens vej, og i virkeligheden er han jo kun en enkelt — om end betydningsfuld brik i det videnskabelige spil, som jo først var i sin vorden, da han fremsatte sine fantastiske teorier, ja, som vel først tog sin egentlige begyndelse med den forskning, som så store personligheder som madame Curie, Einstein og Max Planck samt Niels Bohr præsenterede os for.

Mange af folkeskolens lærebøger var indtil for ganske kort tid siden præget af den bedreviden og arrogante indstilling, som kendetegner den sidste halvdel af forrige århundrede, da menneskene mente, at nu var alle de opfindelser gjort, som kunne gøres, og nu havde man endelig befriet menneskeheden for det middelalderlige præg af fjoget overtro, som havde tynget på og ødelagt den frie menneskelige udvikling. (Sml. USSR i dag).

I denne forbindelse kan jeg ikke lade være med at fremføre et brudstykke af en udtalelse fra en avisartikel, som en af vor mest vågne journalister skrev for ca. 1 år siden. Der står: »En højt anset

---

Det er ikke de store laster, der gør en mand uudholdelig for sine medmennesker. Det er de små fejl, de små uopmærksomheder og de dumme forfængeligheder.

Paul Claudet.

☆

Et dementi er et forsøg på at gendrive et rygte gennem en løgn.

Roger Peyrefitte, fransk informationsminister.

---

videnskabsmand beviste til overmål, at flyvning var en fysisk umulighed. Nogle år efter lettede en cykelmekaniker fra grønsværen i et fly, han selv havde konstrueret!« Her skal lige anføres et par eksempler fra et par lærebøger, som endnu bruges i skolen: I en biologibog står der f.eks.: »I gamle dage troede folk, at liv kunne opstå af snavs og skarn; man var jo ikke klogere«. — I en anden bog står der: »De primitive naturfolk mener, at der er liv i f.eks. en sten eller et stykke metal, hvorfor de i deres enfoldige naivitet kommer til den slutning, at stenen eller metalstykket er beboet af en ånd eller en kraft, som måske kan overføres på den, der bærer tingen på sig«.

Eksempler som disse ser jo unægteligt lidt mærkelige ud, når man sidestiller dem med de seneste års videnskabelige resultater. Når f.eks. vor egen biologiske forsker, proff. H. Brøndsted, sluttede sin TV-udsendelse om livet og livsprocesserne med at slå fast, at man i dag ikke længere skelner mellem dødt stof og levende stof — *»Alt er levende«* — så føler man sig unægteligt lidt beskæmmet, når man stilles over for udtalelser, som de anførte eksempler fra lærebøgerne. De falder faktisk tilbage på os selv, ikke sandt? Når man på de biokemiske laboratorier forsøger at fremstille — efter min mening, at kombinere liv (proteinerne og DNA-stofferne), så føler man, at de gamle måske slet ikke var så enfoldige endda, og man føler trang til at udtale sig lidt mere forsigtigt og ikke anvende den bedrevidende og arrogante facon, som jo så tydeligt viser sig ikke at være på sin plads.

Denne indstilling, præget af den bedrevidende grimasse, kendetegnede mange forskere og andre, som regnede sig selv for at høre til åndsvidenskabens og de intellektuelles kreds på George Brandes tid, men den er ganske forsvundet i den gruppe, som vi med rette kan betegne som de helt store forskeres kreds, og det er helt andre toner, som møder os derfra i dag. I deres forskningscenter står de helt store videnskabsmænd over for de fantastiske resultater med en dyb, blandet følelse af ydmyghed og ængstelse. Ja, den store forsker i dag lægger ikke skjul på, at han i alt det, som det fantastiske apparatur afslører for ham, ser klare beviser for, at tilværelsen ikke er et spil af tilfældigheder, men, at *alt*, selv de allermindste væsener, krystallerne og atomerne, *er gennemtænkt!*

Men hvad er det da egentlig, man er nået frem til i dag?

Ja, jeg må selvfølgelig gøre opmærksom på, at jeg heller ikke er i stand til at se til bunds i disse fantastiske forskningsresultater, men jeg mener, at jeg har anet — måske også lidt mere end det — brudestykkerne af det mønster, som tager tydeligere og tydeligere form. Jeg er derfor også fuldt klar over, at der i det følgende kan indtræffe fejl, som senede forskning vil korrigere!

Det første spørgsmål, vi skal se lidt nærmere på, er *»Menneskets afstamning«*. Dette er der flere teorier om:

1. DEN BIBELSKE SKABELSESBERETNING: Der er i bibelen flere skabelsesberetninger (1. Mosebog og Johannes Evangeliet, kap. 1). Disse beretninger rummer efter den videnskabelige opfattelse i dag flere fejl, f.eks. uoverensstemmelsen i rækkefølgen (mennesket først — mennesket sidst), beretningernes omtale af de 6 dage og fremstillingen af verdensbilledet (omtalt i spørgsmål 1), men man kan vist godt blive enige om, at skabelsesberetningerne rummer en overordentlig fin symbolik, ligesom den guddommelige skabertanke fremtræder klart i dem alle tre (tanken — ordet — skaberværket). Måske kan man sige, at skabelsen ikke er afsluttet endnu, men at vi lever midt i — eller i slutningen af — den 6. dag. Denne tanke er ligefrem blevet benyttet af en af vore hjemlige forskere til bogtitel, nemlig af dr. phil. Poul Goos.

2. DARWINS TEORI: Evolutionen, d.v.s. anerkendelsen af, at der har fundet en udvikling sted fra en urcelle til det højtstående individ, er grundtanken. Årsagerne til forandringerne mener Darwin at kunne forklare med tanken om *naturens udvælgelse:* Det bedst egnede — eller bedst udviklede individ overlever, mens de dårligst udrustede skabninger bukker under (eks.: Dyrenes farver). Iflg. denne teori kan algerne efterhånden udvikle sig til alle de højere former for liv, mennesket indbefattet, men den giver intet svar på, hvor de første encellede væsener — eller urcellen — er kommet fra, ligesom den også går uden om en række andre fundamentale spørgsmål.

3. LAMARCKS TEORI: Den bygger, som Darwins teori, på erkendelsen af udviklingen, som han imidlertid giver en anden begrundelse: *Naturens grundlov:* Det, der bruges på en bestemt måde, udvikles i en bestemt retning, mens det, som ikke bruges, går til grunde (Rudimeter er sådanne rester). Lamarck ser ligesom Darwin helt uden om de ejendommelige spring i rækken, som f.eks. radioaktive bestrålingsforsøg i dag har afsløret.

Darwins og Larmarcks teorier blev fortolket derhen, at alt byggede på tilfældighedernes spil, og de frembragte så vanvittige teorier som Hitlertidens tanker om herrefolkets og overmenneskets ret. Den guddommelige tanke blev forkastet som middelalderlig overtro. Alt blev betragtet som fysiske og kemiske processer, endog den menneskelige tanke og den menneskelige sjæl.

4. MUTATIONSTEORIEN: Denne teori aner-

kender springene i udviklingsrækken, og den bliver derved et supplement til de to foregående teorier. Man begrunder springene i udviklingsrækken derved, at man har konstateret, at de arvelige egenskaber, som er bundet til kromosomerne, kan ændres spontant ved tilførsel af visse giftstoffer — bedre — ved bestråling med radioaktive bølger. Man har kaldt en kombination af Darwins teori og mattationsteorien for: NYDARWINISMEN, som altså er opstillet som *en 5. teori*. Denne går imidlertid heller ikke i dybden, måske fordi biologerne endnu slet ikke havde fået øjnene op for de fantastiske dybder! Man gik stadig helt uden om spørgsmålene: Hvad er liv, og hvorledes opstår liv?

6. DEN NATURVIDENSKABELIGE NYFORSKNING OG DEN GRÆNSEVIDENSKABELIGE FORSKNING: En række forskninksgrenes resultater synes i vor tid at nærme sig afsløringen af livets gåde. Det ser i alt fald ud til, at et intimt samarbejde mellem de videnskabelige og de filosofiske forskere kan afsløre forhold, som man for få årtier siden end ikke anede eksistensen af. Teoretisk fysik, biokemi, astronomi, rummedicin, kosmofysik, parapsykologi m.fl. kan nævnes som videnskabelige felter, som alle tumler med disse fantastiske spørgsmål, og det er — efter min mening — kun de allerfærreste mennesker, som formår at følge med i, hvad der sker på disse felter, eller som overhovedet aner, at der sker noget fantastisk, noget fundamentalt her. — For at have en chance for at forstå det mest fundamentale i denne moderne forskning må man nemlig sætte sig ind i ekstrakten af alle disse videnskabelige felters resultater og opdagelser, hvilket i sig selv forekommer os at være en umulighed. Der findes heller ikke nogen samlet fremstilling heraf, hverken i tidsskrifter eller endnu mindre i nogen bog, da resultater og opdagelser formelig vælter ud fra de store og de små forskningscentrer i disse år. Men gennem artikler i vidt forskellige tidsskrifter og ved samtaler med vågne pressefolk, som har besøgt en række forskningscentrer og ved at kontakte forskerne selv, hvor det lader sig gøre, kan det imidlertid lade sig gøre at danne sig et nogenlunde godt billede af, hvor den moderne forskning fører hen. Det bliver så meget spændende at se, hvor meget af det — man forestillede sig, — som kan holde stik i tiden fremover.

Man kan vist godt sige, at det var Einsteins tanker, som han fremsatte dem i 1905, som førte til det store skred. Det var uden tvivl atomforskningen eller strålingsforskningen, som den havde fundet sted i slutningen af forrige århundrede med forskere som Becquerel og Pierre og Marie Curie og måske i særlig grad udforskningen af lysets natur, som bragte Einstein til erkendelsen af »sand virkelighed« eller til erkendelsen af det, som ligger bag stoffet og energien, og som i første omgang sprængte den gamle fysiks rammer totalt ved erkendelsen af hidtil ukendte naturlove. Så godt som alle grene inden for videnskabelig forskning og dermed undervisningen på de højere læreanstalter og i folkeskolen kom på grund af disse opdagelser ud for en fuldstændig revision, som kom til at betyde en fuldstændig ændring af vort verdensbillede og dermed altså af vor livsopfattelse. Til eksempel kan blot nævnes, at en række fag i folkeskolen skiftede navne: naturhistorie — biologi og fysik — naturlære o.s.v., hvilket afslører, at de fuldstændig skiftede karakter.

Der kunne nævnes en række navne i forbindelse med denne omlægning, navne på personligheder, som i særlig grad er — eller var — knyttet til den naturvidenskabelige forskning især i den teoretiske fysik, og som indførte den filosofiske bane i teoretisk fysik, men det vil føre for vidt her. Nogle af dem vil dog blive nævnt i det følgende.

De såkaldte *grænsevidenskaber* skal også omtales ganske kort her: »Videnskab er, hvad de lærte for tiden mener er rigtigt«, sådan har man udtrykt det, og ud fra dette citat forstår vi bedre, hvad der menes med udtrykket grænsevidenskaber. Al forskning, hvad enten den foretages af mændene i de hvide kitler eller af intelligente amatører, og som beskæftiger sig med tanker eller ideer, som endnu ikke nyder officiel anerkendelse, kaldes grænsevidenskabelig forskning. Fra disse felter går tankerne og ideerne så — efter slidsomt arbejde med undersøgelser og utallige forsøg — lidt efter lidt over i den officielle videnskab, når de forhold, som den grænsevidenskabelige forskning afslører, ikke længere er til at komme udenom, eller som raketteknikkens fader, prof. Hermann Oberth, udtrykker det: »Den officielle videnskab sætter først ind på disse felter, når resultaterne ikke mere kan bortforklares, og når sagen har udviklet sig så meget, at man nøjagtigt kan sige, hvilke specialister, der skal tage sig af sagens videre forløb.

Sådan er det f.eks. gået med den parapsykiske forskning, som mænd som professorerne Rhine og Bjørkheim — for ikke at forglemme prof. Tenhaeff i Utrecht — har arbejdet med i en årrække. Endvidere kan som eks. nævnes den radioniske forskning, hvis store banebrydere er prof. de la Warre i England og dr. Poul Goos i Danmark. Jeg vil heller ikke undlade at nævne journalist Mogens Tverskovs artikler om grænsevidenskaberne — i Fyens Stiftstidende okt./nov. 1965.

I det følgende har jeg forsøgt at opstille en me-

get kortfattet og ikke mindre sumarisk, skematisk oversigt over de resultater, som jeg mener, vil kunne give et nogenlunde billede af det, man er nået frem til i udforskningen af livets gåde:

For at kunne forstå, hvad liv er, og hvordan livet på vor klode er opstået, må man have et vist kendskab til det mest elementære stof vedrørende partikler og energi samt kende og forstå spektret og det mest alm. om bølgelængder, svingninger og frekvensændringer:

Spektret.

Lange bølger (radio- og radarbølger, fjernsynsbølger, infra-rødt lys).

Det optiske vindue (rødt, gult, grønt, blåt og violet). *For os synlige.*

(infra-rødt)

Korte bølger (radioaktive - og kosmiske stråler, måske også tankeenergien.

Sammenlign det optiske vindue og de lydsvingninger, vort øre kan opfatte.

Partikler.

H^1_1 *(brint).*

Energi.

Lange bølger.

Ved *ændring af bølgelængden,* altså af frekvensen, kan vi omforme usynlige bølger til synligt lys (infra-rød fotografering og infra-rød-kikkerten, f.eks.) og — påstår grænseforskere — gøre det synlige usynligt. (Sml. biernes rødblindhed).

Lysets natur: partikler (elektroner — opr. teori!) energi (gammastråler, i sig selv usynlige!) begge dele på en gang!

Det er morsomt at se den udvikling, som lysets udforskning har ført igennem, og som når frem til Einsteins og Heisenbergs teorier!

Stof (partikler) kan omdannes *til energi, og energi* kan omdannes *til partikler* (stof). Her skal henvises til: Hjalmar Højgårds bog: Atomfysik, side 100, hvor forsøg med synchrocyklotronen omtales).

Vor planets tilblivelse: Den kosmiske eksplosion — dannelsen af det første stof, brintatomet og den videre opbygning af stofferne. Kulstofatomets særlige betydning (grundpartiklen i det organiske molekyle). Jeg erindrer her om Brøndsteds udtalelse: Alt er liv. Selv atomerne må betragtes som levende! (Dr. Bose — Niels Bohr!).

Fra partikel til organisme:

Atomernes bygning — atomerne søger sammen, energibindingen!

Molekylerne: ens atomer = grundstoffer. Forskellige atomer = kemiske forbindelser: uorg. forb., org. stoffer.

Cellen er opbygget af organiske stoffer, og cellerne søger så sammen til højere og højere former. Måske skulle man snarere sige: Cellens indre *kraft* trækker atomer til, så der kan opbygges et flercellet individ.

Max Plancks opdagelse af krystallernes svingninger. Han påviser, at disse svingninger er uafhængige af tid og rum.

Krystallisering, mener han, må foregå over et bestemt mønster. Denne tanke uddybes yderligere af en række grænseforskere, som er kommet til den konklusion, at alt er opbygget over svingningskredse (felter).

Dr. Abrams forsøg med udstrålingen fra et menneske.

De la Warre viderefører denne tanke, idet han udforsker kraftfelterne og det præ-fysiske bag atomerne og energien (spec. tankeenergi). Han påviser, at *ethvert stof og ethvert organ, ja, enhver organisme, er opbygget over vibrationer, og at hver af dem har sit bestemte svingningstal.* Han har således lavet en række helt fantastiske forsøg med planter, som man har sendt ratetallene for forsk. kunstgødningsstoffer, båret af lysbølger, radiobølger m.m. Og fantastisk er resultatet! De la Warre har også påvist, at svingninger (tankeenergi, båret af lys og magnetkraft) kan ændre — eller rette —

fejl i kraftfelterne, over hvilke stofferne er opbygget.

I *den* fantastiske *parapsykologiske forskning* har professor J. B. Rhine påvist de såkaldte psi-evner gennem en række fysiske eksperimenter og derved grundlagt en videnskabelig udforskning af disse evner — og vundet officiel, videnskabelig anerkendelse. Universitetsforskning i parapsykologi findes i dag på en række universiteter både i Vest- og Østbloklandene, men noget tyder på, at russerne — ligesom i rumkapløbet — er foran vestmagterne på dette område, men muligvis ligger det i det forhold, at sovjetmennesket har betydeligt lettere ved at frigøre sig fra gammel vanetænkning.

Her kan jeg ikke lade være med at putte et lille referat fra raketforskeren Eugen Sängers foredrag ved videnskabs-kongressen i Sydtyskland i 1956 ind. Han startede med flg. udtalelser, og man kan vist godt sige, at der gik et sus gennem salen, da han overordentlig klart begrundede sine udtalelser ad matematisk vej; men tilbage til hans udtalelser: »Allerede den rent tekniske udforskning af fotonraketten antager et så *metafysisk* aspekt, at det vil være i allerhøjeste grad berettiget at komme ind på dette felt«. (Gartmanns »Teknikken kan ikke standses«). Ganske det samme er det, vi møder i den fantastiske kybernetik. Denne er bedst kendt af menigmand gennem forsigtige udtalelser fra forskere, som beskæftiger sig med elektronhjernen o. lign., men der er vist kun yderst få, som aner, hvad der ligger i begrebet kybernetik.

Ja, der arbejdes på en række fantastiske felter i den moderne forskning, og mange af de fænomener og tanker, som indtil for ganske kort tid siden blev betragtet som ren fantasi eller endog fantasteri, kan i dag påvises i praksis ved hjælp af det helt fantastiske apparatur, som videnskaben har til sin rådighed. Fotomikroskopet, som afslørede wolframmolekylets atomare opbygning, og elektronhjernen, som muliggør fantastiske beregninger på brøkdele af sekunder, skal blot nævnes som eksempler. Ved hjælp af f.eks. fotonmikroskopet har forskerne afsløret en verden så vidunderlig og aldeles fantastisk for os. Ja, en strålende verden i de mest fantastiske former og de mest vidunderlige farver i helt ufattelige dimensioner (1 milliardedel af en millimeter) står åben for forskeren ved hjælp af dette fantastiske mikroskop, og en ligeså fantastisk og lige så strålende verden er blevet afsløret ved hjælp af kæmpeteleskoperne, som spejder ud i den fantastiske stjerneverden. Denne gigantiske verden afsløres også gradvist for de optiske instrumenter i satellitterne og for astronauterne under deres eventyrlige kredsløb langt derude i rummet, hvor de er blevet frigjorte for vor lille roterende klodes tyngde.

Ja, i dag arbejder man intenst med at aflokke naturens fantastiske hemmeligheder, man arbejder med udforskningen af livsprocesserne og med løsningen af livets gåde.

Det er ved at trænge så langt ind i livsprocesserne, og især gennem studiet af den fantastiske verden, mikro- og makroverdenen, som mikroskoperne og teleskoperne afslører, at de helt store forskere er vendt tilbage til den guddommelige tanke, skabertanken, som de helt store forskere ikke længere tror på, men som han så klart siger det: »Jeg *ved*, hvad jeg møder bag det hele!«

Kosmofysikken, som er nævnt tidligere, er den grænsevidenskab, som i dag stærkest forsøger at bygge bro mellem naturvidenskaben og åndsvidenskaben. Her bør også nævnes den spirende forståelse af, at der kan — og bør skabes et samarbejde mellem Østens åndsvidenskab og Vestens fantastiske teknik. Derigennem vil vi måske få muligheden af at forstå kybernetikkens grundvæsen.

Rumforskningen og astronomien har, som det allerede er blevet berørt, uddybet forståelsen af de universelle gåder. Ting og forhold, som for ganske få år siden forekom os helt usandsynlige, ja, nærmest tåbelige, ligger nu inden for mulighedernes rækker, og derved trænger en række spørgsmål stadig nærmere og nærmere ind på os, spørgsmål, som også har fundamental betydning for os i dette emne:

1. Hvorledes er rummet opbygget?
2. Er rummet uendeligt, eller har selv det ufattelige rum alligevel sin begrænsning?
3. Findes der andre verdener lig vor egen, eller måske helt forskellige fra vor?
4. Er begreberne tid og afstand virkelige — eller er de kunstige begreber, opstillet af en uvidende og underudviklet menneskehed?
5. Er mennesket blot et mellemtrin på den biologiske udviklingsrække, og er der i det hele taget tale om en udvikling?
6. Kan jordens mennesker trænge ud i det fantastiske rum med dets utrolige afstande?
7. Vil vi kunne opnå at få kontakt med intelligenser i evt. andre verdener pr. radiobølger eller pr. telepati (sml. artiklen: Er telepati rummets telegrafsystem) eller vil vi endog kunne få personlig kontakt?
8. Kan der oprettes kolonier i rummet af os, eller er der allerede foretaget kolonisation?
9. Har vor klode fået besøg af gæster fra rummet i fortiden, og stammer livet på vor klode evt. herfra?
10. Får vi stadig besøg udefra? Og i så fald: Hvem er de, og hvad vil de?

KRONIK

De flyvende tallerkener

Af Gunnar Leistikow, Sjællands Tidende.

Vor korrespondent i Amerika, red. Gunnar Leistikow, gør status over fænomenet »flyvende tallerkener«, som stadig i den grad behersker Amerika, at de højeste myndigheder ikke tør lade det ude af betragtning. Men hvad det er, er til dato en gåde!

For lidt over et år siden, den 3. september 1965, meldte to stedfortrædende sheriffer (betjente fra grevskabspolitiet), i Houston i Texas, at de sent om natten havde set en ca. 70 m lang flyvende tallerken i en højde af måske 30 m umiddelbart ved siden af en landevej, de afpatruljerede i deres politibil.

— Nogle få timer tidligere samme nat havde to politibetjente haft en helt lignende oplevelse uden for den lille by Exeter i Ny-Englands-staten New Hampshire ca. 2.500 km længere nordpå. I begge tilfælde var de pågældende embedsmænd, som ellers havde været ude for lidt af hvert, været stærkt rystet over deres oplevelser. Alle fire havde indtil da forholdt sig yderst skeptisk over for de mange beretninger om flyvende tallerkener, som de tidligere havde hørt eller læst om.

Dette er ingenlunde usædvanlige tildragelser. Nøjagtig en måned før, den 3. august 1965, havde det været galt over byen Minneapolis' nordlige og vestlige forstæder. Ikke mindre end et halvt hundrede politibiler havde indrapporteret pr. radio, at de havde set flyvende tallerkener i de to timer mellem 12,20 og 2,30. Der indberettedes i tusindtal om sådanne iagttagelser fra alle dele af USA, fra Latinamerika, Antarktis, Afrika, Asien, Europa, ja endog fra Sovjetunionen. Det vrimler formeligt med »uidentificerede flyvende genstande«, som de her officielt kaldes, og det i en udstrækning, at aviserne knapt længere gider skrive om dem.

Siden 1947, da amerikanerne havde russerne mistænkt for at have et nyt hemmelighedsfuldt våben — samtidig med at russerne mistænkte amerikanerne for nye former for djævelskab — har det amerikanske flyvevåben den officielle opgave at granske alle de indberetninger om flyvende tallerkener, den kan få fat på. I løbet af de sidste 19 år har flyvevåbnet undersøgt over 10.000 tilfælde. Luftvåbnet, der går yderst skeptisk frem, har afvist det overvældende flertal af tilfældene — 94 pct. — som stjerner, planeter, meteorer, missiler, balloner, fly, skyer, luftspejlinger, strålekastere eller rent ud sagt hallucinationer, eller som rent og skær svindel. Men i 6 pct. eller 646 tilfælde indtil denne sommer, har det ikke formået at give en naturlig forklaring og henlagt undersøgelserne som »uidentificerede«. Men en privat undersøgelseskomité med sæde i Washington, som også samler og undersøger lignende indberetninger, National Investigations Committes on Aerial Phenomena (NICAP) hævder, at ca. 20 pct. af de fænomener, den har undersøgt er uforklarede eller uforklarlige. Begge melder om stærk opgang i tilfældene siden 1963, og især i løbet af det sidste års tid er offentlighedens interesse blevet langt stærkere. Der er på det sidste udkommet fire seriøse bøger om emnet, og to er straks blevet best sellers. Luftvåbnet er blevet stærkt kritiseret for at være alt for skeptisk — åbenbart på højere ordre — og det har nu i begyndelsen af oktober givet hele sit væld af materiale fra sig til University of Colorado, der mod en betaling på $ 313.000 har påtaget sig at underkaste det hele en grundig undersøgelse under ledelse af en kendt fysiker professor Edward Uhler Condon.

I betragtning af, at over fem millioner amerikanere har erklæret at have set, hvad de selv mente, var »flyvende tallerkener«, må det anses for fuldstændigt udelukket, at alle observationer beror på hallucinationer eller på folks trang til at gøre sig vigtige. Det virkelige tal må snarere antages at ligge endnu højere, thi de af flyvevåbnet eller NICAP udsendte undersøgere er gang på gang stødt på den vanskelighed, at folk ikke har villet fortælle om, hvad de mener at have set af frygt for at gøre sig til grin i arbejdsfællers og bekendtes øjne. Genstandene, eller hvad de nu er, er også i et stort antal tilfælde blevet observeret af per-

soner, der er oplært til at stille sig kritisk og skeptisk overfor, hvad de ser, såsom politifunktionærer, piloter eller forhenværende piloter, astronomer og andre videnskabsmænd, astronauter, skibsofficerer o.s.v. »Vi kan ikke simpelt hen afskrive dem«, erklærede formanden for forsvarskomiteen i Repræsentanternes Hus L. Mendel Rivers fra South Carolina efter en i april i år afsluttet kongresundersøgelse. »Dertil er alt for mange ansvarsbevidste mennesker impliceret«.

En af de mest påfaldende ting ved en meget stor del af observationerne — men langt fra alle — er, hvor nøje de ofte stemmer overens, uanset om de er blevet gjort af amerikanere, europæere, latinamerikanere eller indfødte på Ny Guinea, for en stor del af mennesker, som ikke har haft anelse om, at lignende observationer er blevet gjort andre steder eller af primitive mennesker f.eks. på Ny Guinea, som ikke fandt noget som helst mærkeligt ved det sete, i hvert tilfælde ikke noget mere mærkeligt end fly, biler, radioer, pladespiller eller hvad hvide mennesker ellers kommer anstigende med af uforklarlige former for trolddom.

Der er for det første formen. I den alt overvældende del af tilfældene beskrives formen som enten cigar- eller torpedoformet eller også som »to tallerkener« anbragt ovenpå hinanden, så at den ene ligesom danner et lag ovenpå den anden, ofte med en mindre kuppelagtig overbygning oven på laget. Et uløst spørgsmål er, om det drejer sig om to forskellige typer på »uidentificerede flyvende genstande« eller om én og samme type set respektive fra neden eller fra siden. I enkelte tilfælde tales om æggeformede »genstande«. Farven er som regel som blankt pudset aluminium, undertiden gråblå. Genstandene er som regel selvlysende, og hvor de har landet eller svævet som en helikopter umiddelbart over jordoverfladen, har de som ofte oplyst huse og landskabet med et stærkt til tider rødligt, undertiden hvidligt eller orangefarvet skær. Ofte er de udstyret med meget stærke søgelys »som et fyrtårns stråler«, i andre tilfælde med pulserende lys, hvis farve skifter mellem blåt, grønt og rødt.

På et punkt afviger opfattelserne imidlertid enormt fra hinanden, og det er med hensyn til størrelsen; men det hænger måske sammen med, at mange iagttagelser er blevet gjort om natten og omstændigheder, hvor der ikke var nogen nævneværdige sammenligningsmuligheder at gå efter. I de fleste tilfælde varierer vurderingerne til mellem 5-6 og 12-18 meters længde, men der er dem, der vurderer længden eller diameteren til så lidt som 3 m, mens andre hævder at have set enorme »genstande« på 70 indtil 250 meters længde!

Men der er andre områder, hvor overensstemmelserne er forbløffende. Genstandene kan stå stille i luften; men de kan uden overgang pludselig skyde en fart, som intet jetfly kan hamle op med, og de kan foretage manøvrer, som intet luftfartøj kan gøre dem efter, f.eks. at skifte retning i en op til 90° vinkel uden at nedsætte farten. Som regel er deres bevægelser lydløse, eller man hører kun en svag summen, men i enkelte tilfælde har støjen været øredøvende. I mange tilfælde, hvor »genstandene« er blevet iagttaget fra biler, er motoren og radioen gået i stå, når »genstanden« kom på nært hold. Folk i nærheden er blevet blændet af det stærke lys eller er blevet generet, til tider endda ligefrem forbrændt som af stærk strålevirkning.

Iagttagelser af »uidentificerede flyvende genstande« er aldeles ikke noget nyt fænomen, omend iagttagelsernes antal er gået enormt op siden anden verdenskrig. Som den franskamerikanske astronom og matematiker Jacques Vallée påviser i »Anatomy of a Phenomenon« (Henry Regnery Co., Chicago 1966, 210 s. $ 4,95) findes der mange beskrivelser fra middelalderen, ja fra aldtiden, som har slående lighedspunkter med vore flyvende tallerkener, blot blev de dengang opfattet som jærtegn fra himmelen eller mirakler. Det mangler heller ikke på beskrivelser fra det nittende århundrede fra før luftfartens tid, bl.a. fra skibskaptajner, hvis indberetninger prompte blev lagt på hylden som fantasifulde skipperhistorier. — Imod slutningen af århundredet blev cigarformede »genstande« almindeligvis opfattet som nogle af disse nymodens luftskibe, skønt de ofte viste sig på kanter, hvor der ingen luftfartøjer fandtes. Hver tidsalder har åbenbart sine forklaringer på de gådefulde fænomener. Da de dukkede op en masse efter krigen, havde både amerikanere og russere som sagt en indlysende forklaring: det var den anden magt, der havde et helt nyt og hemmeligt våben.

Denne opfattelse er forlængst opgivet af begge sider, men de uidentificerede flyvende genstande er der endnu, om det nu er, fordi de virkeligt optræder i større skarer end før, eller fordi kommunikationsmidlerne er blevet så meget bedre. Og nu har mange en forklaring, som man ikke havde, inden russerne og amerikanerne viste, at rumfart er mulig: »genstandene« er rumskibe fra fjerne kloder, hvorfra astronauter fra os overlegne civilisationer kommer for at udforske vor klode.

Men det er ikke meget af en forklaring, og den åbner for et væld af nye mysterier. Det synes klart for vore astronomer, at Jorden er den eneste af vort solsystems planeter, der har de nødvendige betingelser for opståelsen af højere civilisationer. Ergo måtte rumskibene da komme fra andre sol-

systemer. Men selv de nærmeste er så fjernt borte, at en menneskelig astronaut forlængst ville være død af sult eller ælde, inden han nåede frem til en anden verden. Er det tænkeligt, at klogere og dygtigere menneskelignende væsner fra andre dele af verdensrummet skulle kunne have overvundet så enorme vanskeligheder? Det synes næsten utænkeligt. Men hvad er da de flyvende tallerkener, som der synes at blive flere og flere af, og som ifølge et stort antal observatører skal have menneskelignende dværge ombord? Foreløbigt synes vi ikke at være kommet løsningen af det problem et eneste skridt videre. *Gunnar Leistikow.*

Sjællands Tidende (Sorø Amtstidende) Slagelse. 24. nov. 1966.

Hvad er fup og hvad er fakta?

Af Birger O. Larsen.

Det amerikanske luftvåben har besluttet at nedsætte en komité af særligt udvalgte UFO-forskere til belysning af problemerne vedrørende uidentificerede flyvende objekter:

Gennem århundreder har homo sapiens beskæftiget sig med tanken om det mystiske ude fra. Disse tanker har, efter erkendelsen af det ny verdensbillede og i takt med vor stigende viden om kosmos, antaget fastere former og leder os gennem teknologiens kolossale fremskridt til tvivlens, troens og forestillingernes flydende overdrev.

Det amerikanske luftvåben har nu nedsat en komité til belysning af spørgsmål vedrørende uidenticerede flyvende objekter i Jordens atmosfære. Komitéen består af fysikeren, professor Edward U. Condon fra Colorados Universitet i Boulder, en forsker, der er dybt inde i problemerne vedrørende atomspektre og kvantemekanik. Han bistås af dr. F. E. Roach, hvis speciale er stjernernes fysiske forhold, og af dr. S. W. Cook, der som psykolog skulle have mulighed for at bedømme den menneskelige forestillingsevnes formåen.

Disse tre ansete forskere skal senest nytår 1968, på baggrund af alt foreliggende materiale, konkludere, hvorvidt man fortsat må lade tingene udvikle sig, fordi intet svar kan gives, om menneskets trang til mystik har oversteget sansen for det rimelige og eksakte, eller om vi endelig må bryde med gamle fordomme og subjektivt snæversyn. Det initiativ, UFA's luftvåben, på trods af meget hemmelighedskræmmeri, her har taget, skal ses på baggrund af et meget stort og mere og mere anmassende materiale, samlet fra civilt som militært hold.

Og hvor står vi så i dag?

Den bølge af skepsis, der slår mod bolværket af det stadigt større materiale om UFO'er er forståelig nok, når man vel at mærke, ser modstanden i forhold til meget af det digt og tankespind, der fremkommer. Tilbage bliver dog et anseligt materiale, som ikke lader sig afvise gennem kritisk, videnskabelig prøvelse, og den modstand, der i disse tilfælde foreligger, er temmelig uforståelig. Det kunne synes, som om man for at forkaste disse påtrængende fakta må have udbredte anlæg for religiøsitet.

Lad os se på lidt af det virkeligt værdifulde materiale, der foreligger.

Følgende er taget fra major Donald E. Keyhoes bog »Flying Saucers From Outer Space«, udkommet i 1954. Donald E. Keyhoe har siden 1952 arbejdet sammen med det amerikanske luftvåben på UFO-sagen, og han siger bl.a.:

»I snesevis af iagttagelses-rapporter fra militærflyvere er blevet frigivet til mig sammen med den flyvetekniske efterretningstjenestes konklusioner, og nogle af disse er så utrolige, at man ville have gjort nar af dem for to-tre år siden«.

Endvidere foreligger klare, beviste og uigendrivelige oplysninger fra civile og militære piloter, radarfolk, der styrer fjernvåben, besætninger på maritime fartøjer og flyveledere i civile lufthavne, vejrtjeneste-folk, astronomer, FBI-agenter, politifolk og mængder af andre særligt kvalificerede iagttagere. Den sidste gruppe inkluderer gamle, prøvede besætninger fra luftruterne, kaptajner og andenpiloter fra American, United, Eastern Pan American, Northwest, Chicago and Southern, Trans World og mange andre luftfartsselskaber.

Man vil vanskeligt kunne finde en samling mennesker, der er bedre kvalificeret til at iagttage og rapportere, men fra tid til anden siden 1947 er disse mænd offentligt blevet gjort til grin.

Lad mig slutte henvisningen til rapportsamlingen med at citere slutningen af det amerikanske luftvåbens endelige rapport fra 1953 i Projekt Bluebook. Det hedder her:

»Flyvevåbnet og dets undersøgelses-bureau, Projekt Bluebook, er bekendt med major Keyhoe's

konklusion om, at de flyvende tallerkener er fra en anden planet. Flyvevåbnet har aldrig benægtet, at denne mulighed foreligger. Nogle af vort personale tror, at der måske er nogle mærkelige naturfænomener, som er os fuldstændigt ukendte, men hvis de tilsyneladende styrede manøvrer, som mange kompetente iagttagere beretter om, er rigtige, så er den interplanetariske forklaring den eneste, der er tilbage«.

Det var en officiel indrømmelse fra flyvevåbnets side af, at tallerkenerne kom fra verdensrummet! Der er nemlig ikke ringeste tvivl om, at tallerkenernes manøvrer er styrede — og flyvevåbnets efterretningstjeneste véd det.

Hundrede af gamle, prøvede piloter fra oberst Curtis Low og nedad har svoret på det. Og de samtidige rapporter om, at man har fulgt dem med øjnene og med radar, beviser dette uden al tvivl.

Dette var lidt om den fysiskvisuelle side af sagen, men hvis dette var alt, ville det så være nok?

For at imødegå en benægtelse er det nødvendigt, at vi bevæger os ind på exobiologien — der studerer betingelserne for liv i rummet. Der kan i denne forbindelse henvises til Gösta Ehrensvärd's bog »Expansion — Liv i Universet« fra 1963. Her giver den kendte svenske professor i biokemi en fyldig videnskabelig redegørelse for muligheder og livsbetingelser i rummet, en redegørelse, der stærkt og sagligt underbygger tanken om liv — mængder af liv i universet.

Ehrensvärd udtrykker det kort og klart, bl.a. således: »Det univers, vi i øjeblikket kan overskue, indeholder ca. 10^{10} stjernesystemer, galakser og andet, hver især med gennemsnitligt 10 milliarder sole, altså sammenlagt 10^{20} enheder med overvældende aktivitet, resultatet af kernefysiske reaktioner i stor skala. Nogle af disse — ca. et par billioner — er af samme dimensioner som vor egen sol, både med hensyn til størrelse og energiproduktion. Nogle af disse sole — sandsynligvis også mange andre — har planetsystemer. En forsigtig beregning, baseret på muligheden af, at en af tusind har legemer cirklende rundt om sig, resulterer i, at der skulle være mindst en milliard planetsystemer. Nogle af disse indeholder i deres struktur — den være sig fortidig, nuværende eller fremtidig — en planet i en sådan situation i forhold til centralsolen, at indfaldende energi holder sig inden for grænserne 0,5-4 cal/kvcm/min. efter jordisk målestok. Antallet af disse enheder er mindst et pr. tusind planetsystemer, altså mindst en million. På enkelte af disse er udviklingen resulteret i liv. En af disse planeter er vor«.

Så meget om, hvor langt vi i dag er nået i erkendelse, en erkendelse, der bygger på viden — en viden, der fortæller os, at vor jord ikke er den eneste planet, der har fået en plads i solen.

Et lille spring i tiden vil her kunne stå som kuriøst appendiks til det foregående, et spring tilbage på nogle hundrede eller tusinde år — et lille spring, målt med evigheden.

To kendte franskmænd, chefredaktøren, fjernsynsproduceren og forfatteren Louis Pauwels og kemikeren og atomfysikeren Jacques Bergier, har udgivet en bog, »Den fantastiske Virkelighed«, fra 1964. Her fremdrager de en mængde historiske hændelser som de, modigt og på et strengt realistisk plan, belyser ud fra de forudsætninger, vi i dag måtte have. Jeg skal her blot nævne to sådanne hændelser:

Den russiske professor Agrest fremsætter den hypotese (der viser, at videnskaben inden for en positiv filosofis rammer kan og bør åbne sig for den skabende fantasi og de dristige formodninger), at Sodoma og Gomorrhas ødelæggelse skyldes en termo-nukleær eksplosion, fremkaldt af rumrejsende, enten foretaget forsætligt eller opstået som følge af en nødvendig tilintetgørelse af deres energi-depoter før deres tilbagerejse til rummet.

I Dødehavsrullerne finder man følgende beskrivelse:

»En søjle af røg og støv rejste sig, ligesom en røgsøjle, der kom fra Jordens indre. Den gød en regn af svovl og ild over Sodoma og Gomorrha og tilintetgjorde byen, hele sletten, alle dens beboere og dens vegetation«.

Menneskene fik at vide, at de skulle forlade de steder, hvor eksplosionen skulle finde sted, ikke opholde sig på ubeskyttede steder, ikke se på eksplosionen, men skjule sig under jorden.

De af flygtningene, der vendte sig om, blev blindede og døde.

Et af de mest mystiske minder i Libanon er Baalbek-terrassen, en platform bygget af stenblokke, hvoraf nogle er tyve meter lange og brede og vejer to tusind tons. Ingen har nogensinde kunnet forklare, hverken hvorfor, hvordan eller af hvem denne platform er bygget. Efter professor Agrest's mening er det ikke utænkeligt, at man her står over for resterne af en landingsplads, bygget af astronauter, der kom fra kosmos.

Lad mig slutte disse betragtninger med biologen Loren Eiseley's påtrængende spørgsmål.

»Er vi kommet andetsteds fra — og er vi i færd med at berede os til at vende tilbage dertil ved hjælp af vore instrumenter?..«

Birger O. Larsen.

Jydske Tidende (Kolding Avis)
9. december 1966.

PLUK FRA PRESSEN

Skeptisk politi på åstedsbefaring efter flyvende tall.: Meldingen fra Mosjøen er blitt en verdenssensasjon!

VG nr. 196, onsdag 25.-8. 1954 (NUFOS) 1.-9. 1964:

Mosjøen er i dag verdens midtpunkt. To søstre sier at de så en flyvende tallerken som landet i skogen og at de snakket med en mann fra verdensrommet. I formiddag driver politiet etterforskning på stedet for å påvise mulige spor. Den sensasjonelle melding ble sendt ut gjennom NTB, og er gjengitt stort i morgenavisene i dag, og i utenlandsk presse. I formiddag er telefonledningene til Mosjøen glødende, det svirrer med forespørgsler på de forskjelligste sprog.

Men det er ikke lett å bli profet i egen by. Folk i Mosjøen fester liten tiltro til det fantastiske som den 32 år gamle Åsta Solvang og hennes 24 år gamle søster Edith Jacobsen sier at de har sett. Politiet er også ytterst skeptisk. Man mistenker imidlertid ikke de to kvinner for å tale bevisst usant. De er kjent som meget troverdige og en hel rekke personer går god for dem. Politiet har kjørt dem hardt i forhør og sier til VG i formiddag at de ikke har gitt avvikende forklaringer. Tvert om, det er påfallende at de i tilfelle av at historien er oppdiktet kan ha avtalt så mange detaljer som politiet har spurt dem om. Ja, det er faktisk utrolig. Men man mener at kvinnene etter å ha lest Adamski's bok om flyvende tallerkener, kan ha levet seg så sterkt inn i beretningen om landingen av tallerkenen at de nå ved en eller annen opplevelse ute i skogen har gjenopplevd det hele. Og ved å snakke sammen etterpå om det, kan de ha levd seg fullstendig inn i detaljer om det hele. Det er politiets teori.

I formiddag har politiet i Mosjøen under ledelse av politifullmektig Stephensen tatt med seg de to søstrene opp i skogen på det sted hver de to kvinnene mener å ha sett »rom-mannen« og tallerkenen. Man skal se etter om det er noe spor i skogen etter tallerkenen eller mannen eller begge deler. Det ble fortalt at »rom-mannen« var meget nøye med ikke å efterlate seg spor. Politiets hensikt med å ta med seg de to kvinnene på åstedsbefaring er at man håper at de vil røbe seg dersom det hele er en grov spøk fra deres side, eller at de vil »våkne«, dersom de fullstendig har levd seg inn i fantasien.

Fetteren til de to damene var med på bærturen, men har ikke sett eller hørt det ringeste. Og han var ikke så mange meterne unna. Det er også undersøkt om andre folk har sett noe, dette var jo midt på blanke lyse dagen, eller nærmere bestemt ved to-tiden om ettermiddagen. Men ingen personer har meldt seg.

Søstrene sier at tallerkenen hadde en blå-hvit farve, og bare noen sekunded etter at den hadde steegt tilværs med en fantastisk fart, var det ikke mulig å se den. Den gikk i ett med himmelen. Damerne sier at det heller ikke er rart at fetteren ikke har hørt noe, for tallerkenen bare summet litt sterkere enn en humle. Tallerkenen var ca. 5 m i diameter og ca. 1,5 m høy. Den så ut som to dype tallerkener som var lagt mot hverandre. Etter at den mørkhudede mann i kjeledress uten knapper hadde kommet mot dem fra noen busker og begge parter hadde smilt til hverandre en lang stund, tok han dem med til tallerkenen og krøp inn i et hull i siden. Han startet øyeblikkelig. De to kvinnene hadde snakket til ham på tysk, engelsk og fransk, men han bare ristet på hodet og ga seg til å tegne planeter. Han tegnet på ganske almindelig papir og brukte en blyant av de vanlige med tre rundt. Det var ikke skrublyant, fyllepenn eller kulepenn. Han brettet papiret med tegningene sine sammen og puttet dem i en lomme. Pikene holder fast ved sin forklaring om at de ikke fortalte historien til andre av redsel for ikke å bli trodd. Men den ene som er gift, hadde likevel fortalt det hun mener til sin mann. De er leie for at de ikke kunne snakke med mannen. Han snakket et underlig sprog, men det var tydelig at det var virkelig tale, det var ikke noe babling, sier pikene til politiet. Mannen smilte hele tiden og ga alle tegn på å være svært vennlig. Bare da de ville ta på tallerkenen hans, gjorde han tegn med hånden på at de skulle holde seg på avstand. Politiet beregner å være tilbage fra åstedsbefaring kl. 14 i ettermiddag, sier politifullmektigen til VG i dag.

Hundeavisen, Oslo. 1. dec. 1966.

Kinouret sto under magister Medbøes visitt i Grimstad

Under magister Jon Medbøes foredrag i Grimstad folkeakademi torsdag kunne publikum iakta et meget interssant visuelt fenomen, idet kinouret ble stående med viserne pekende på nøyaktig kvart på 10 under hele foredraget, til tross for at underholdningen vitterlig varte fra 18,30 til 20,00, og til tross for at både publikums og magister Medbøes eget armbåndsur viste fullstendig korrekt tid. Dessverre gjorde Medbøe ikke noe forsøk på å forklare fenomenet med kinouret, men for øvrig holdt han et meget morsomt og underholdende foredrag hvor han kom inn på mange felter både i forbindelse med munken i Domkirken, telepati, clairvoyanee, prekognition, postkognition og poltergeister. Publikum fikk også se noe i likhet med telepati, som var fotografert på stjernehimmelen, og det samme åndelige stoff fotografert ved siden av to siamesiske katter. Dessuten fikk man høre at ufologer blant NATO-offiserer har tegnet inn de flyvende tallerkners baner og funnet ut av spøkelser særlig hyppig opptrer i banenes krysningspunkter.

Til slutt uttalte Medbøe:

— Hvis dere er redd for ånder, så husk at vi alle er ånder! Til tross for det heftige regnværet med alle vonde vetter blåsende og ulende rundt Grimstads hushjørner, hadde magisteren samlet innpå 100 tilhørere.

Hva man mener eller ikke mener om magisterens foredragsemne i går så er han i hvert fall et sjarmerende og festlig bekjentskap som vi gjerne vil høre både med nyeste nytt på spøkelsesfronten eller av mer håndgripelige emner. Det spiller i den forbindelse liten rolle at magisteren opplyste at amtmann Weidemann på Toten satt i 200 år med gravkammernøkkelen i hånden til tross for at amtmannen vitterlig døde så sent som i 1856. En slik liten unøyagtighet kan imidlertid sikkert forklares på et mer overjordisk plan. Summa summarum: Hyggelig og interessant og ingen skandaler ved magister Medbøe i Grimstad.

Agderposten, 10. december 1966.

Mennesket blir 300 år - sover bare én time

Moskva, mandag (UPI)

Framtidas menneske vil trolig leve i tre hundre år, og aldri sove mer enn en time i døgnet.

Det var en sovjetisk vitenskapsmann, Vladimir Engelgardt, som i gårsdagens Pravda kastet et blikk inn i framtida ved nyttårsskiftet og ga partiorganets lesere et innblikk i hva framtida kan romme i sin favn.

Skal en tro den sovjetiske vitenskapsmannen vil menneskene allerede omkring år 2000 føre en tilværelse som i dag fortoner seg som nokså ufattelig. Engelhardt hevdet at det neste århundres og årtusens mennesker vil leve i vesentlig utstrekning på kunstig ernæring og nøye seg med en times søvn pr. natt uten å føle tretthet av den grunn.

— En time pr. natt vil gi en forfriskende søvn, som vil være tilstrekkelig så snart vi har lært oss hva det er som gjør mennesket trett. Når vi har løst det problemet kan vi også eliminere den sløsingen med tid mennesket nå bedriver, hevder Engelgardt.

Selv har han allerede passert »støvets alder«, men håper på at han skal få del i de vitenskapelige nyvinninger han spår, og at han med andre ord med sine 72 år bare har levd en knapp fjerdedel av sitt liv.

— Hungersnød vil ikke eksistere lenger, kunstig føde vil utgjøre størstedelen av vår ernæring, sier Engelgardt, som peker på at man allerede står på terskelen til store nyvinninger på ernæringens felt. I Sovjet tager man for eksempel kunstig kaviar nå, som er like god som den originale russiske kaviar. Den er et luksusprodukt, men man er allerede kommet et langt steg på vei når det gjelder å lage menneskeføde av råstoffer som verden har rikelig av.

Arbeiderbladet, 3. januar 1967.

Etter LUNA 13-ferd:

Månen ikke død — puster og lever.

Moskva, mandag. — UPI.

Sovjetrussiske vitenskapsmenn har fastslått at månen er en »levende, pustende organisme«, meldte det offisielle telegrambyrået Tass mandag. Vitenskapsmennene har hittil bare oppdaget geologisk liv på månen, og dette består av vulkanutbrudd og andre geologiske fenomener som er iakttatt i to av månens kratere. Observasjonene er gjort av astronomer i Moskva og Leningrad. Det sovjetiske romfartøyet Luna 13 brakte med seg et miniatyrlaboratorium som undersøgte måneoverflaten ved en metallsonde som ble skutt ned i skorpen. — Undersøkelsen slo fast at måneoverflaten har omtrent den samme fasthetsgrad som jordens, mens i samband med Luna 13's undersøkelser har de sovjetiske vitenskapsmenn kunnet fastslå at månen ikke er et »dødt legeme«, men en »levende, pustende organisme«.

Den kvinnelige astronomen Nina Petrova, som arbeider ved Pulkovo-observatoriet i Leningrad, har opdaget et glødende punkt i Keplerkrateret. For ett år siden meldte den sovjetiske astronomen Mikhail Pospergeli om geologisk liv på månen, og for tre år siden oppdaget professor Nikolai Kozyrev at Aristarch-krateret »puster«, d.v.s. at enten røyk, gass eller støv stiger opp fra krateret. Petrova oppdaget det glødende punktet under en fotoelektrisk studie av månen, mens Kozyrev gjorde sin oppdagelse under undersøkelser av fargene i lyset på månen. Deres oppdagelser blir bekreftet av en tredje og uavhengig måte å studere lyset som utstråles fra månen — det elektroniske polarimeter, melder Tass.

Arbeiderbladet, 3. januar 1967.

Tallerkenflyvninger længe før Kristus

Lærer Vagn Dybkær, Kolding, om uidentificerede objekter.

Starup Ågård Gymnastik- og Ungdomsforenings møde på Gravens kro i aftes havde god tilslutning. Lærer Vagn Dybkær, Kolding, talte om uidentificerede objekter og viste lysbilleder.

I sit foredrag fremdrog Vagn Dybkær eksempler på, at forskere og videnskabsmænd verden over hælder til den anskuelse, at man siden 12.000 år før Kristus har kendt flyvende tallerkener.

— Officielt anerkender den amerikanske flåde ikke flyvende tallerkeners tilstedeværelse, men alligevel har hvert eneste krigsskib på kommandobroen billeder af de forskellige typer og har pligt til omgående på hemmelig kode at indberette til hovedkvarteret, hvor og når man observerer et objekt, sagde Vagn Dybkær, og tilføjede: — På en dansk militær flyvestation har man observeret et objekt, som med en hastighed af 30.000 km foretog en vinkelret drejning. Hvis det, fortsatte han, ikke hænger sammen med, at disse objekter er omgivet af et kraftfelt, som ikke kendes af videnskabsmænd her på Jorden, ville denne manøvre ikke have været mulig. På samme måde er der ingen, der kender den metallegering, som de flyvende tallerkener er fremstillet af.

I sit foredrag kom taleren ind på en række af de observationer, som bl.a. har været omtalt i dagspressen.

Der fulgte en lang diskussion efter det interessante foredrag. Mødet blev ledet af elektrikerlærling Jørgen Dam- Gravens.

Kolding Folkeblad, 12. jan. 1967.

UFO - folkene venter mange flyvende tallerkener i 1967

Den langelandske UFO-forening eksisterer ikke mere, men mange andre foretager stadig observationer.

Tænker De i flyvende tallerkener? — Sikkert ikke, men rundt omkring i landet, ja over hele verden, findes der mange af de såkaldte UFO-foreninger, som interesserer sig indgående for disse problemer, gør observationer og drøfter resultater og statistikker i små grupper.

Tidligere har der været en sådan UFO-forening på Langeland, men den eksisterer ikke mere. Interessen for dette arbejde var nok størst, da det i slutningen af 50'erne kom rigtigt frem, men der er stadig en del, der har holdt interessen ved lige.

Leder af den langelandske forening var pelsdyravler Bendix Bendixen, som nu er bosat i Bjernemark på Tåsinge. Bendix Bendixen fortæller, at der netop i den seneste tid har været mange observationer, og det er som om antallet af flyvende tallerkener svinger op og ned i bølgedal.

Således var der et højdepunkt i 1959, og det syntes som om et nyt højdepunkt er på vej. I UFO-kredse mener man, at tætheden af de flyvende tal-

lerkener bliver større, når en af jordens naboplaneter kommer nærmere vor klode.

I foreningerne samles man og drøfter observationerne, der enten er fanget med det blotte øje, men det opfanges også på fotos og radarskærme. De fleste flyvende tallerkener observeres ganske tilfældigt, men undertiden er man også på observationspost.

Hvad er en flyvende tallerken?

De flyvende tallerkener ser meget forskellige ud, fortsatte Bendix Bendixen, enten kan man se dem om natten som lysende legemer, der bevæger sig på en sådan måde, at det ikke kan være fly, raketter eller andre naturligt forklarlige elementer. Hastigheden menes målt til 30 gange lydens, hvilket man mener skulle være yderligere bevis for, at de hverken er fly eller raketter.

Hvis man spørger en UFO-mand om, hvad en flyvende tallerken er, svarer han, at det ved han ikke. Teorierne er mange, lige fra en hallucination til en temperaturinversion, en pludselig og meget kraftig stigning i temperaturen, eller satellitter fra fremmede planeter. Som udenforstående må man vel nok sige, at den sidste teori lyder mest spændende, men hvad der er det rigtige eller hvad fænomenet »de flyvende tallerkener« ellers kan være, skal man vist være forsigtig med at bedømme.

Skal man tro UFO-folkene, skal man altså vente flere flyvende tallerkener i 1967, og det bliver så spændende om man kan finde en forklaring på fænomenet. *bo-t.*

Langelands Avis, 13. jan. 1967.

Tre tallerkenobservasjoner

Vestnes, 11. jan. 1967.

Til Sunnmørsposten Nestsisteside. Ufo avdelingen.

Deres samtale med Tormod Hagen, som jeg leste om på Nestsisteside i dag er det mest interessante jeg har lest i Sunnmørsposten på lange tider, og da De til slutt ber om opplysninger av UFO-art, bestemte jeg meg for å fortelle om de tre tilfellene jeg har sett.

1. Det første UFO jeg iakttok var en vinterkveld for ca. 15-16 år siden. Hvitlysende, kulelignende gjenstand med lang, hvit hale, fartsretning fra Vestnes og innover mot Åndalsnes, horisontal bane, høyde ca. 400 meter, fart ca. tyve ganger lydens hastighet.

2. Det andre UFO så jeg fra en hytte på Sulafjellet (nedenfor Vonhytta). Det jeg så var nymånen lavt over Ellingsøya, men så kom jeg til å tenke på at månen ikke kunne være der, og da begynte den å bevege seg innover og utover Ellingsøyfjellet, samtidig som den varierte stilling fra stående rund til liggende horisontal og skrå, — sigarlignende utseende med rødgul farge. Til slutt forsvant den nordover i stadig minkende størrelse. Dette var i 1954 eller 1955.

3. Det tredje tilfellet var i den tiden Sovjet sendte opp sin først Sputnik. Jeg sto og så på stjernehimmelen i håp om å få se en stjerne i bevegelse. Da så jeg plutselig en lysende gjenstand som gikk i 45 graders vinkel nedover, loddrett oppoverstigning ca. 200 meter, så gikk den nedover og oppover på nytt. Dette gjentok seg fire eller fem ganger, siste gang bak fjellet.

Magnar Skudal.

Sunnmørsposten, 14. januar 1967.

Flyvende tallerken

Ekspert i USA tror på, at det er lykkedes at fotografere en ægte tallerken i luften ved Detroit.

DETROIT, tirsdag (AP)

En af Amerikas ledende eksperter med hensyn til fotografier af »uidentificerede flyvende genstande« mener, at fotografier af en »flyvende tallerken« taget i nærheden af Detroit for nylig er ægte.

Lederen af det astronomiske fakultet ved Detroits universitet, dr. Allen Hynek, erklærer, at de nye billeder har en slående lighed med tidligere fotografier af uidentificerede flyvende genstande — UFO, som de kaldes i dagligdags tale. Hynek har eksamineret negativerne til billeder bragt af »Detroit News«.

Optagelserne blev foretaget i sidste uge i nærheden af Detroits forstad Mount Clemens. »De foreløbige analyser af negativerne giver ingen antydning af, at der skulle foreligge forfalskninger«, erklærede dr. Hynek.

Brødrene Grant og Dan Jaroslaw forklarede, at de havde iagttaget en genstand, der holdt sig svævende over St. Clair søen ved deres hjem. Senere forsvandt genstanden i sydøstlig retning.

Vestkysten, 18. jan. 1967.

Flyvende tall. alligevel ikke det rene pjat

Et troværdigt ægtepar fra Neksø har til »Bornholms Tidende« berettet, at det forleden kort før midnat observerede en mystisk flyvende genstand, som en halv times tid stod stille på himlen. Midt på genstanden, der betegnes som værende cigarformet, lyste en kraftig projektør, og også foran på »cigaren« var der tændt projektør. Der hørtes ingen motorlarm. Manden beretter om oplevelsen følgende:

— Min kone og jeg var gået i seng ved 23-tiden, da min kone sagde, at der stod en flyvende tallerken på himlen. Det er noget sludder, sagde jeg, sådan noget findes ikke. Jeg kiggede ud ad vinduet og så ganske tydeligt en lysende cigarformet genstand mod øst. Jeg overvejede, hvad det kunne være andet end en flyvende tallerken. Månen var det ikke. En stjerne var det heller ikke. En flyvemaskine kunne det heller ikke være, for den stod hele tiden på det samme sted, og så måtte jeg erkende, at det måtte være en flyvende tallerken. Vi kiggede på den i ti minutter og gik i seng igen.

Senere stod jeg op endnu en gang for at se, om den stadig stod der, og det gjorde den. Jeg vil tro, at der da var gået en halv times tid. Da jeg lagde mig til at sove, stod den stadig på samme sted på østhimlen.

Det ligger mig så fjernt at tro på sådan noget som flyvende tallerkener. Jeg har altid betragtet den slags som noget pjat, men efter det, min kone og jeg har set i aftes er jeg nødt til at acceptere den slags rumskibe som en kendsgerning.

Fjerritslev Avis, den 1. februar 1967.

UFO-virksomhet over Trøndelag registreres

Politiinspektør: Stadig bedre rapporter.

Fra Aftenpostens korrespondent.
Trondheim, 1. februar.

På et møte i den nystartede UFO-foreningen i Trondheim tirsdag orienterte bl.a. sivilingeniør Helness om de UFO-detektorer som foreningens tekniske utvalg har under arbeide. Disse UFO-detektorer er det meningen å plasere rundt om i byen slik at UFO-virksomheten over Trondheim kan registreres også rent teknisk.

Foreningen har tydeligvis avdekket et stort behov her i byen, idet det på møtet i Studentersamfundet var møtt frem mellom 70 og 80 mennesker hvorav ca. 50 tegnet seg som nye medlemmer.

Foreningens formann, salgssjef Tormod Hagen, nevnte i sin velkomsttale at foreningens formål er å samle inn alt stoff om UFO-virksomhet over Norge og spesielt Trøndelag for å få fastslått en mulig plan bak UFO'ernes »granskningsvirksomhet«. Videre skal foreninger forestå en generell opplysnings-virksomhet om saken overfor publikum, presse og andre formidlingsmedier.

Bibliotekar ved NTH, Justin Siegert, holdt et interessant kåseri om de filosofiske aspekter som en mulig fremtidig kontakt med høyerestående sivilisasjoner reiser.

Foreningens nestformann, politiinspektør Arvid Dahle, orienterte om UFO'ernes virksomhet fra 1947, da de ble »gjenoppdaget« og frem til idag. Han fastslo at UFO'ernes interesse for vår jord er steget vesentlig siden vi startet opp med atombombe-prøver og siden de første satellitter ble sendt opp. Antallet rapporter stiger stadig, og de blir stadig bedre og mer detaljert og også vanskeligere å bortforklare av offisielle instanser.

Møtet ble avsluttet med en fri diskusjon der innlegg og spørsmål fra salen klart viste hvilken stor interesse det nå er for UFO'erne, eller de såkalte flyvende tallerkener. Formannen ønsket til slutt å få en voksende strøm av rapporter fra alle mennesker som har sett ting som kan betegnes som »uidentifiserte flyvende objekter«.

Aftenposten, 2. februar 1967.

Du bør aldrig skamme dig over at indrømme dine fejltagelser. Dermed fortæller du blot, at du er klogere i dag, end du var i går.
Alexander Pope.

☆

Man må for det meste vælge mellem sine fornøjelser og sit gode rygte.
Sir Alec Guiness, britisk skuespiller.

Fløy sammen med UFO i en halv time

Flykaptein Furheim, Ørlandet, observerte lysende kule fra sin Oter.

Den lysende gjenstanden som ble sett over Hjørundfjorden og Vigra, og siden på Malm, er etter alt å dømme også observert av en flykaptein på Ørlandet. Kaptein Furheim ringte oss i går, og kunne opplyse at han hadde fløyet parallelt med en slik gjenstand i en halv time.

Skeptiker.

— Det var forrige mandag, klokka halv seks om ettermiddagen. Jeg var ute i oppdrag med min Oter, og fløy i Trondheimsområdet, like nord for byen. Jeg vil framheve at jeg er uhyre skeptisk overfor alle slags beretninger om flygende tallerkener og liknende gjenstander, og grunnen til at jeg ringer til Sunnmørsposten, er også at jeg gjerne vil ha kontakt med dem som så det samme fenomenet som jeg så mandag.

— Hva så De?

— Jeg fikk plutselig øye på en lysende gjenstand som befant seg sør-sørvest for Trondheim. Den fløy i om lad 2 000 fots høyde. Jeg så ikke konturene av selve gjenstanden, bare lyset. — Det var for det meste av vanlig, gulhvit farge, men skiftet av og til over til rødt, og så til blågrønt. Bak kulen hang en lysende hale. Jeg fløy med om lag 100 knobs fart, og gjenstanden holdt samme fart og samme kurs som jeg, så jeg hadde anledning til å studere den nøye i en halv time. Vi fløy i sørvestlig kurs.

Jeg rapporterede til tårnet, men derfra kunne de ikke se gjenstanden, og de hadde ikke radaren på, så vi vet ikke om den ville ha gitt utslag på radar. Der var ingen andre fly i området på denne tiden.

— Merket De radioforstyrrelser eller likende?

— Absolut ingen ting.

— Jeg må igjen få framheve at jeg er uhyre skeptisk. Jeg har tidligere bare ledd av rapporter om ukjente flygende gjenstander, men det en ser med egne øyne, og over så lang tid som en halv time, må en jo tro på. Jeg er derfor på jakt etter dem som observerte noe liknende, for å komplettere mine opplysninger, sier flykaptein Furheim.

Samme gjenstand?

Vi kunne blant annet sette ham i kontakt med Martin Lie, som bor på Molnes på Vigra. Han kan fortelle at han forrige søndag klokka 21,14 så en gjenstand som liknet akkurat på den som kaptein Furheim observerte.

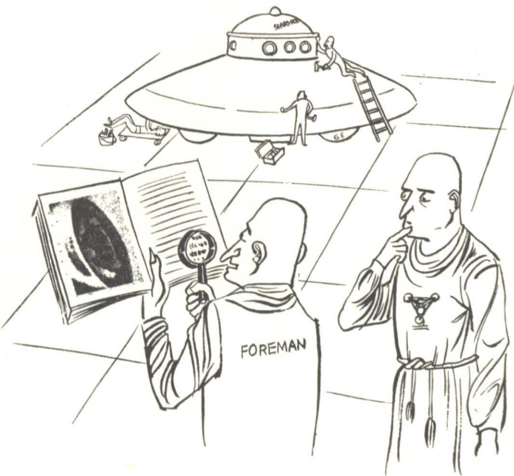
— Jeg snakket med kaptein Furheim, og vi var nesten forbauset over hvor like de var, de gjenstandene vi hadde sett, sier Martin Lie. — Grunnen til at jeg kan tidfeste min observasjon så nøyaktig, er at jeg satt og ventet på Sportsrevyen i fjernsynet. Jeg satt ved vinduet, og plutselig så jeg en lysende gjenstand som gikk sørvestover, omtrent over Valderøya. Den var kuleformet, blågrønn og hadde en lang, fyldig, lysende hale etter seg. Gjenstanden bevegde seg ganske sakte, og i lav høyde. — Jeg skulle tro vel to hundre meter over bakken, eller på høyde med radiomasta på Vigra.

Akkurat som kaptein Furheim så jeg ei kule med lang, fyldig hale. Kula og halen var av blågrønn farge da jeg så gjenstanden, som fløy horisontalt.

— Var det forstyrrelser i TV?

— Ikke det jeg kunne konstatere. Heller ikke hørte jeg noen lyd, sier Martin Lie.

Sunnmørsposten, 4. februar 1967.

»Sir, jeg ved at vor leder ikke bryder sig om efterligninger, men dette er fra et hemmeligt dokument fra Jorden, som vi lige har modtaget fra en af vore agenter. Ifølge teksten vil denne maskine overgå alt, hvad vi selv kan udvikle de næste tusind år.

Saucer News.

Stor interesse for ukjente himmel - legemer i Vestfold

Interessen for UFO'er, eller mer kjent som »flygende tallerkener« fenget som ild i tørt gras de første årene etter krigen, men det er ingen ting som tyder på at interessen for dette fenomenet er mindre i våre dager. Selv i Tønsberg blir »de flygende tallerkenene« fulgt opp med stor iver av flere mennesker enn vi aner. Om dette forteller utlånet ved Sentralbiblioteket sitt tause språk.

Sjefsbibliotekar Inger Baardseth opplyser til »Vestfold« at det lille utvalget biblioteket hadde — 2 bøker av eldre årgang — har blitt offer for noe man kan kalle UFO-kleptomani. Bøkene er i alle fall forsvunnet fra bibliotekets hyller. Men det hender at ett og annet eksemplar av Adamskis bok »Inside the Space ships« dukker opp, men forsvinner nokså fort ut igjen.

— I det hele tatt er denne UFO- og science fiction-litteraturen svært vanskelig å få fatt i, sier Inger Baarseth videre. Lite eller ingen ting av de utallige engelske og amerikanske bøkene som skrives om dette emnet, blir oversatt.

Pågangen fra de andre bibliotekene i fylket er stor når det gjelder dette emnet, fremgår det, men sentralbiblioteket i Tønsberg må svare nei. Det finnes ikke bøker å oppdrive i denne genren.

Imidlertid er folk stadig innom biblioteket og spør om vi har den og den boken om »flygende tallerkener«, noe som tyder på at interessen på dette feltet er stor og umettet.

Det kan i denne forbindelse nevnes at det nettopp ble startet en UFO-forening i Trondheim som på første møte fikk 50 medlemmer.

Vestfold, Tønsberg, 6. februar 1967.

Ethvert menneske bør lære at gøre en ting usædvanligt godt, fordi han kan lide det, og en ting usædvanligt godt, fordi han ikke kan fordrage det.

B. W. M. Young,
forstander for Chaterhouse school.

Præmiekonkurrence

Efter opfordring fra en del af bladets læsere, har UFO-NYT besluttet at udskrive en konkurrence om en ny forside til bladet. En af vore læsere har udsat et præmiebeløb på 1.000 kr., der fordeles således:

1. præmie 500 kr.
2. præmie 300 kr.
3. præmie 200 kr.

Forslagene, der vil blive bedømt af et særligt udpeget 3-mandsudvalg, skal indsendes under »mærke« og med navn og adresse i vedlagt lukket kuvert. Forslagene indsendes til UFO-NYT, Bakkedal, Uggeløse pr. Lynge, og skal være redaktionen i hænde senest den 20. maj 1967.

red.

BREVKASSEN *Løst og fast om UFO-sagen*

Vore læsere er velkomne til at skrive til os, hvadenten de har synspunkter at fremføre — eller ønsker at stille spørgsmål i forbindelse med UFO-sagen. Skønner vi, at det forelagte kan have interesse for en videre kreds, bringer vi det her i BREVKASSEN. Ellers svarer vi direkte pr. brev. Hvis en indsender ønsker sit navn tilbageholdt, skal det blot meddeles os; — et pseudonym kan eventuelt foreslås. Anonyme breve besvares ikke. — Da redaktionen af UFO-nyt slutter ca. 30 dage, før bladet udkommer, bedes man ikke være utålmodig, hvis fremsendte indlæg eller spørgsmål ikke er med i førstkommende nummer. Hvis et spørgsmål bliver besvaret af et andet medlem af redaktionen, end det oprindelig er sendt til, er det et udtryk for vort ønske om at fremskaffe de bedst mulige svar til læserne. — UFO-sagen har mange sider, og vi kan jo ikke alle være lige godt inde i alting. REDAKTIONEN.

Artikel nr. 2.

UFO'erne og de tekniske gåder

ALT ER SÅRE GODT, er en af de ytringer, som »Sandheden« i England har ladet falde gennem sit medium, mr. Grave, men min tidligere artikel om den graveske sandhed har muligvis fået en og anden til at synes, at alt alligevel ikke er såre godt. Forhåbentlig har artiklen sået tvivl i en del sind om, hvorvidt den graveske sandhed nu også er så sand, som den med stor energi er hævdet at være i dette blads spalter. Egentlig er det lidt kedeligt at måtte stille tingene så skarpt op, som jeg gjorde det i nævnte artikel, for mange ting i N. E. Wagendas indledende artikler i de første numre af UFO-NYT 1966 var absolut kloge ord, og det var vel også på tide, at man forsøgte at skabe et samlet overblik over situationen. Wagenda påpegede en lang række aktuelle problemer inden for videnskab og religion og satte forhåbentlig tanker igang hos mange af UFO-NYTs læsere.

Det blev gjort på en overskuelig og logisk måde, og han understregede flere gange, at

»for hver en veksel,
der trækkes på mystikken,
skal dækning findes —
og hentes hos fysikken«.

Præmisserne var altså i orden — og jeg blev først bragt i harnisk, da forfatteren let og elegant forlod sine egne præmisser og sit eget krav om dækning hos fysikken og med et spjæt landede i historien om »den universelle sandhed«, der har åbenbaret sig over for den måbende mr. Grave. Siden da har denne »sandhed« fået ansvaret — eller rosen — for næsten alting. Jeg tør næsten ikke nævne, at der i øjeblikket går en voldsom evangelisk-kristelig vækkelse gennem Europas store zigøjnerbeholkning med helbredelser og mirakler på tværs af alle landegrænser. Men for at være fair vil jeg nævne det. Forskellen er blot, at jeg ikke tillægger »universalleddet« ansvaret for denne vækkelse.

Den har ikke noget med flyvende tallerkener at gøre — lige som den engelske »Sandhed«. Den eneste forbindelse, man kan påberåbe sig, er, at alt, hvad der sker, på en eller anden måde er manifestationer af Altets skaber. Hvilket er så vagt, at man hverken bliver klogere eller dummere af det.

Et væsentligt problem for ufologer her i landet og over hele verden er — og har hele tiden været — at finde ud af, hvad der kom ind under »ufologi«, og hvad der ikke hørte ind under emnet. Det siger sig selv, at selve eksistensen af intelligent styrede fartøjer, der ikke stammer fra nogen jordisk magt, rejser en lang række spørgsmål af religiøs, etisk og videnskabelig art. Det ene spørgsmål giver anledning til det næste, og så ved ingen,

hvor man skal sætte grænsen. Resultatet har over hele verden været vild forvirring, hvor fornuftige tanker druknede i et kaos af »budskaber« fra fupmagere, der var ude på at tjene penge, folk med en fiks idé, der gennem UFO-forvirringen håbede at vinde gehør for deres tanker, samt velmenende folk, der havde oplevet noget mærkeligt, men ikke evnede at give deres oplevelser videre uden at præge den af personlige fordomme og misforståelser.

Den samme situation var ved at opstå i Danmark og ville for tid og evighed have gjort UFO-sagen til genstand for det danske grin, hvis ikke H. C. Petersen m. fl. havde vist spiritister, pendulsvingere og andre sekterister vintervejen. Ikke fordi han mente, at de slet ikke havde fat i en del af sandheden, men fordi det altsammen ikke havde nogen direkte tilknytning til UFO-spørgsmålet.

SUFOI's formål var dengang at fastslå, at Jorden besøges af rumfartøjer, som ikke har deres oprindelse her på kloden, og at undersøge alt tilgængeligt materiale om disse fænomener for — om muligt — at nå frem til nogle gyldige konklusioner om UFO'ernes art, hjemsted, bemanding m.m. Selvom H. C. i dag er overgået til andet arbejde inden for ufologiens store felt, må denne målsætning stadig være afgørende for SUFOI.

Og for at følge denne målsætning må man stadig konstatere, at det ikke drejer sig om åndeskibe, der materialiserer sig i lufthavet omkring Jorden, eller om »ånder«, der pludseligt dukker op i engelske rækkehuse eller andre steder — men at det derimod drejer sig om materielle fænomener og væsener af en eller anden art kød og blod lige så virkelige som os selv.

For det første er det i utallige tilfælde ved sightings, radarobservationer, landinger og sågar sammenstød med fly eller træer bevist, at de uidentificerede objekter er materielle.

For det andet har de mere konsistente kontaktfolk fastslået, at der ikke er tale om »åndeværener«, men om væsener lige så virkelige som kontaktfolkene selv.

For det tredje — men ikke mindst vigtige — er opgaven med at lære noget konkret om disse væsener totalt håbløs, hvis vi antager, at det drejer sig om ånder eller supervæsener, der smutter ud og ind ad den fjerde dimension — eller den femte — for at irritere de jordiske luftvåben. Hverken vore sanser eller vore måleinstrumenter ville i så fald være en pind bevendt. Men som sagt tyder de to første punkter meget, meget stærkt på, at såvel tallerkenerne som deres piloter er »til at tage og føle på« — hvis ellers piloterne er sindet til at lade nogen føle på skibet eller deres egne legemer.

De fleste inden for SUFOI ser nok hen til den dag, hvor professionelle videnskabsmænd vil tage UFO-spørgsmålet op til en virkelig undersøgelse — og derved også tvinge regeringerne til at indrømme, at der måske er noget om snakken.

Men den dag kommer aldrig, hvis vi disker op med ammestuehistorier som skrønen om »universalleddet« og påstår, at de har noget med flyvende tallerkener at gøre.

Efter at have fastslået det, føler jeg mig forpligtet til at gøre nogle betragtninger over, hvordan situationen ser ud for en, der i et stykke tid har befundet sig i udkanten af de hjemlige UFOlogers kreds og derfor måske ser sagen i et noget andet perspektiv.

Da jeg i sin tid grasserede i UFO-grupperne i Åbenrå og senere Randers, påpegede jeg kraftigt, at UFO-spørgsmålet havde to sider, en teknisk og en åndelig. Det vil jeg stadig understrege og er formentlig enig med hr. Wagenda i dette spørgsmål. Den åndelige side er den vigtigste, men desværre også den sværeste at behandle — bl.a. fordi man er nødt til at begynde med sig selv. I denne forbindelse vil jeg lade den ligge og blot påpege, at hvis man antager den præmis, at væsenerne i de uidentificerede objekter er lige så materielle som vi selv, så kommer vi også til at forudsætte en højere åndelig udvikling, ikke bare på grund af deres mere fremskredne teknik, men også på grund af det faktum, at de ikke har udnyttet denne tekniske overlegenhed til at angribe Jorden.

Dette er foreløbig det eneste sikre, objektive bevis, vi har for deres åndelige udvikling. Derudover har vi Adamskis og andre kontaktberetninger, som enhver selv må tage stilling til, og som vi kun kan bedømme ud fra den almindelige sunde fornuft og kritiske sans. Den opmærksomme læser vil ved en gennemgang og sammenligning af de mange »kontakter« nemt selv kunne frasortere den største procentdel, der klart afslører sig selv som fup, spekulation eller sensationslyst. Tilbage står nogle stykker, der ikke uden videre lader sig affærdige.

Lad foreløbig den side af sagen ligge og lad os så se på, hvad der kan gøres på den tekniske side. Det er måske den, der er lettest at kaste lys over, når man først finder nøglen til den. Men hvad er der blevet gjort for at finde den?

Tja, den ortodokse videnskab har i hvert fald tilsyneladende affærdiget problemet med et skuldertræk, så derfra kan vi foreløbig ikke vente nogen videre hjælp. Om ufologerne — som de dilettanter og lægmænd, vi vitterligt er, når det gælder teknik og videnskab — så er i stand til at finde ud af mere, er et spørgsmål, men et forsøg burde gøres. Der har tidligere været tilløb til en indsats på dette område. Således husker jeg, at en

udenlandsk gruppe for nogle år siden søgte at starte et omfattende program, som skulle indsamle oplysninger om sightings, landinger, radioaktivitet, specielle sygdomme o.m.a. fra hele verden. Programmet gik åbenbart hurtigt i sig selv, formentlig fordi det spændte for vidt. På et andet felt har Aime Michel foretaget beregninger af UFO'ernes aktionslinjer, der åbenbart følger ganske bestemte mønstre. Der er også foretaget visse beregninger over UFO-bølgernes hyppighed i forhold til bl.a. planeten Mars' position i forhold til Jorden. I sig selv ganske udmærkede ting, der dog kun står som spredte forsøg på at skabe klarhed.

Efter min mening gjorde den teknisk interesserede fløj inden for SUFOI, der for et par år siden fik flertal i kontaktudvalget, og som siden da hver måned har ofret adskillige spalter af UFO-NYTs knapt tilmålte spalteplads på oversigter over rumforskningen (som de interesserede læsere allerede kunne have gransket i dagspressen eller i ugeblade og tidsskrifter), gjort betydeligt bedre i at tage fat på noget konkret.

Der findes faktisk konkrete opgaver, man kunne tage op. På det helt grundlæggende plan er der en organisering af observationsaftener, som kunne give grundlag for en mere sikker statistik over observationer. Jeg ved, det tager tid, og at det er koldt om natten, men vil man vide mere om den side af UFO-sagen, så må man også gøre noget for det. Det ordnes ikke ved hjernespind på et gruppemøde, selvom diskussionen er aldrig så interessant.

På et lidt mere avanceret plan er der en opgave med en mere grundig analyse af de rapporterede sightings, hvor man måske burde prøve at lokke kvalificerede fysikere, astronomer og matematikere til at behandle tallene — hvis vi har nogen som helst mulighed for at interessere folk med den fornødne uddannelse i sagerne.

I forbindelse med en sådan analyse burde man etablere en station, der kunne pejle og fotografere UFO'er. Hvis det er rigtigt, at UFO'erne er omgivet af et meget stærkt magnetfelt — og det er faktisk en af de få kendsgerninger, vi kender — så er det muligt at lave en sådan pejlestation ved at bygge videre på det samme princip som den gamle UFO-detektor. Det må kunne lade sig gøre at anbringe en magnetnål i fri ophængning i et magnetfelt, der lige netop ophæver det naturlige magnetfelt, så nålen kan bevæge sig frit i alle retninger ,når et tallerken-felt påvirker den. Denne nål kan så igen ved moderne tekniske hjælpemidler bringes til at rette et — eller flere — kameraer mod den plet på himlen, hvor et UFO viser sig. Det ideelle ville være at placere detektoren midt i en trekant og lade den styre tre kameraer mod samme punkt. Hvis disse tre kameraer var forsynet med meget lysfølsom film og indrettet til at tage en hel serie billeder med skiftende blændeåbning — fra stor til lille blænde — i løbet af få øjeblikke, ville man have meget, meget store chancer for at få i det mindste nogle gode billeder. Og ved hjælp af de tre kameraer ville man kunne beregne objektets højde og størrelse og meget mere — samtidig med, at man skaffede endnu flere håndgribelige beviser for de fl. tall.s eksistens.

— Jamen det vil blive forfærdeligt kostbart, indskyder læseren nu ved sig selv. Og det er rigtigt. Men hvis man vil vide noget mere om vore gæsters teknik, må man også yde noget. De teknisk interesserede burde måske oprette en fond til finansiering af et sådant anlæg.

Det er helt givet, at et sådant initiativ ville skaffe ufologerne goodwill langt ud i befolkningen og langt ind i »de ortodokse« videnskabsmænds rækker. I modsætning til virkningen af »Universal Link«-historien.

Endelig vil jeg i denne artikel pege på Eugen Semitjovs artikler om den uopdagede naturlov«, der stod at læse i nogle af UFO-NYTs første numre i 1966. Det er ganske givet, at Semitjov ikke har fået hele sandheden at vide, men der var måske basis for en ikke altfor kostbar forskning på dette område.

Der er altså en del ting, man kunne tage fat på — også her i Danmark. Og selvom de nævnte ting måske ikke ville løse UFO-gåden, ville de bringe nye stumper til puslespillet.

Det er den videnskabelige måde at gribe sagen an på. Den har én fordel frem for skrivebordsteorierne. Den giver resultater, som man kan stole på.

Per Borggaard.

Kommentar:

Da jeg allerede i sidste nummer har svaret P.B. med hensyn til »UL« og redaktionens stilling til dette spørgsmål, skal jeg undlade denne gang at komme med gentagelser, og i stedet for prøve at besvare en del af de øvrige spørgsmål, som P.B. rejser.

P.B. har da helt ret i sin påstand om, at det altid har været et væsentligt problem at finde ud af, hvad der kommer ind under begrebet »ufologi«. Dette er stadigt et vanskeligt spørgsmål, og det skal da med det samme indrømmes, at man ved fastlæggelsen af det »ufologiske« ikke helt kan undgå visse subjektive betragtninger, blot kan vi så håbe på, at det subjektive indslag er medvir-

kende til at forstærke objektiviteten på de berørte arbejdsfelter.

Det er også rigtigt, at infiltration af spekulativ karakter fortsat finder sted og ofte vanskeliggør arbejdet. Dette forhold bevirker, at vi konstant må være på vagt og at vi også må indrømme, at der fortsat eksisterer en fare for, at vi bliver udsat for forsøg på »svindel«. Vi prøver selvfølgelig at gardere os så godt som muligt, hvilket blandt andet giver sig udslag i en meget kritisk gennemgang af indsamlede rapporter og i meget forsigtige konklusioner. Vi løber herved en risiko for at måtte henlægge et antal rapporter, som måske omhandler fl. tall. i bunken over tvivlsomme fænomener. Denne fremgangsmåde har ikke altid gjort os populære, men vi mener at den trods alt på længere sigt vil give bonus.

SUFOIs formål er såmænd ikke ændret efter at H. C. Petersen har forladt organisationen, men der er måske nok tale om en anden vægtfordeling af de enkelte områder, som sagen omhandler eller berører. P.B. må vel indrømme, at både han og vi har det samme mål, blot går vore veje måske i øjeblikket ikke helt i samme retning.

P.B. stiller en række konkrete forslag til arbejdet på det tekniske område. I det store og hele er vi ikke uenige med P.B., men der findes dog også andre ting ud over den gode vilje, som spiller nogen rolle. Jeg tænker her på ting som økonomi, kvalificerede medarbejdere, arbejdet skal foregå i fritiden samt rent praktiske muligheder for at gennemføre de af P.B. nævnte projekter.

Dermed være ikke sagt, at vi overhovedet ikke arbejder på de nævnte felter, for det gør vi da rigtignok. Vi har mange gode og særdeles velkvalificerede medarbejdere, som gør et stort arbejde indenfor rammerne af vor økonomiske formåen. Vor rapportcentral gør et stort arbejde ligesom mange af vore grupper deltager aktivt i observationsarbejdet. I denne forbindelse kan jeg blot nævne samarbejdet med Smithsonian Institute, som dels giver os langt bedre muligheder for at skelne en fl. tall. fra andre fænomener, men som samtidig giver os rapporter fra andre dele af verden og som må betegnes som ægte UFO'er.

Vi vil da meget gerne udbygge observationsarbejdet og er allerede i gang med dette projekt, men vi er her i meget høj grad afhængige af, hvor mange, der vil være med, ligesom vi må gøre os klart, at et fast opbygget observationsnet kræver både tid og penge samt en stor arbejdsindsats af de medvirkende. Teoretisk er det let, men i praksis noget besværligere at etablere.

P.B. synes, at vi bruger for meget plads i UFO-NYT til rumforskning og astronomi m.m. og begrunder dette med, at sligt kan læses i andre tidsskrifter. Vi er enige i, at dette stof behandles andre steder, men er det da ikke gået op for P.B., at vi netop ved en intensivering af UFO-arbejdet på det tekniske område har brug for en del viden fra det astronomiske og rumfartsmæssige område, og at det ville blive en ret så bekostelig affære at lade den enkelte erhverve viden på dette felt ved indkøb af tidsskrifter og faglitteratur, der jo som bekendt ikke ligger i den billige ende af prisskalaen.

Med hensyn til indkøb af dyre instrumenter som pejleudstyr, fotoapparatur med mere, ja så er der intet højere ønske hos vore observatører rundt om i landet, men dels sætter medlemmernes private økonomi og SUFOIs midler jo en grænse for, hvor meget og hvor hurtigt vi kan få den slags ting. SUFOIs midler er blevet brugt til at holde informationsvirksomheden gående og til drift af rapportcentral, fotocentral, bibliotek, udklipscentral og lign, og dette har endda kun kunnet lade sig gøre ved, at medarbejderne i starten selv betalte udgifterne.

P.B. kan være ganske rolig. Vi er ikke gået i stå, tværtimod, der er på grundlag af det arbejde, som er gennemført i de seneste år skabt en grobund for fortsat fremgang. Vi håber at P.B. også vil deltage i dette arbejde og dermed medvirke til, at vore videnskabsmænd vil gå aktivt ind i arbejdet til gavn for en fuldstændig opklaring og offentliggørelse af fænomenet de flyvende tallerkener.

F.P.

— *Jeg ville vise Palle, at flyvende tallerkener umuligt kan være af porcelæn . . .*

BREVKASSEN *fortsat*

Hr. redaktør.

Der er flere kiosker her i byen, som gerne vil abonnere på UFO-NYT. En enkelt påstår, at han har tilskrevet Dem herom, men intet hørt. Han har udtalt, at der er mange, der spørger, om de ikke kan købe UFO-NYT i kioskerne. Hvornår kan dette lade sig gøre?

Tak for henvendelsen. Jeg beklager ikke at have modtaget nævnte henvendelse. Med hensyn til UFO-NYT i kioskerne kan jeg oplyse, at dette spørgsmål har været drøftet flere gange i redaktionen. Vi ville gerne have UFO-NYT ud i kioskerne, men af økonomiske grunde må det nok vente lidt endnu. Spørgsmålet hænger nemlig meget nøje sammen med returret og detailoms. Vi vil dog holde os spørgsmålet for øje, men De kan meddele den pågældende kiosk, at kunder, der ønsker UFO-NYT, kan henvende sig til vor ekspedition. */F.P.*

Hr. redaktør.

Da jeg flere gange i UFO-NYT er stødt på ordet UFO-detektor, vil jeg gerne have oplyst, hvordan et sådant apparat er indrettet og om man selv kan lave det?

Endvidere har jeg i UFO-NYT, nr. 3, 1966, læst artiklen om den menneskelige aura. På side 117 står: Efter at såvel amerikanerne som russerne i kæmpeacceleratorer har opnået partikelhastigheder på over 300.000 km/sek. er i alt fald antagelsen af lysets hastighed som en absolut øverste hastighedsgrænse ikke rigtig. Nu vil jeg gerne vide, hvad artiklens forfatter har haft som kilde til dette specielle spørgsmål?

Frede Storgaard Sørensen, Viborg.

Tak for spørgsmålene.

1. Man kan godt selv bygge en UFO-detektor. Der findes forskellige udgaver, både simple og lidt mere komplicerede. I UFO-NYT, nr. 2, 1965, findes en sådan detektor omtalt (med tegning). Henvendelse angående denne type: Trygve Larsen, Vinterrovn 25, Hönefoss, Norge. UFO-detektor kan også leveres ved henvendelse til Helge Rasmussen, Egense pr. Svendborg (pris ca. 30 kr.).

2. Med hensyn til spørgsmålet om lyshastigheder kan jeg for det første oplyse, at artiklens forfatter jo har opgivet alle sine kilder, men jeg kan yderligere oplyse, at jeg selv flere gange er stødt på denne oplysning. I en pjece udsendt af den russiske ambassade og som omhandler russiske rumraketter (fra 1959) står bl.a.: »Man benytter sig herved af de ladede partiklers evne til at udsende lys, når de bevæger sig gennem stof med en hastighed, der overgår lysets hastighed i det samme medium«. Spørgsmålet er selvfølgelig mere kompliceret, men der findes i dag en række forskere rundt om i verden, som har rejst tvivl om denne påstående magiske grænse, og så må vi andre jo vente og se om også dette »faktum« ændres. */F.P.*

Hr. redaktør.

I UFO-ORIENTERING, side 59 under Biblioteket, kan jeg ikke rigtig finde mening i de sidste tre linier. Hvad skal der stå? Hans Løvbræk, Sola, Norge.

Tak for oplysningen. Vi beklager, at der har sneget sig en fejl ind i teksten. Næstsidste linie skal udgå, så der kommer til at stå: »gerne vil læse visse værker, som de dog ikke ønsker at købe«. */F.P.*

Til redaktionen.

Vil det ikke være muligt i UFO-NYT at bringe et referat af udsendelsen om fl. tall. i Danmarks radio den 5. juni 1966? H. E. m. fl.

Redaktionen ser sig desværre ikke i stand til at bringe uddrag af denne udsendelse, dertil var udsendelsen alt for omfattende, men vi påtænker gennem vort båndarkiv at hjælpe grupper, som gerne vil høre udsendelsen. */F.P.*

Tak for UL-beretningen

I anledning af Per Borggaards indlæg imod artikler om Universal Link i UFO-NYT, ønsker jeg at fremføre følgende:

Da jeg antagelig hører til de forholdsvis få danske, som har besøgt UL-centret i St. Annes-on-Sea, finder jeg det passende, at jeg giver min mening til kende.

Jeg er redaktionen af UFO-NYT taknemlig, fordi den har haft mod og konduite til at bringe os meddelelse om, hvad det er, der sker omkring mr. Grave. Jeg har efterhånden læst vel det meste af den litteratur, som er udsendt fra UL-centret, og min konklusion er foreløbig denne:

1. Sandhed taler sandt, da han hidindtil ikke har svigtet nogen.
2. Universal Link Operationen er hovedsagen, og tallerkenerne er en detaille.

Såfremt UFO-NYT fortsat vil orientere os om begge emner, så kan enhver jo læse det, han finder vigtigst.

Tallerkenernes mission synes at være den at udvide vort synsfelt og gøre os opmærksom på en tilværelsesform, som UL-operationen muligvis vil bringe os ind i.

Med venlig hilsen til alle læsere. *Ole Nielsen.*

Filosofi og teknik

Efterforskningen af planetsystemer

Af J. Morus.

Et foredrag af prof. Peter van de Kamp (USA) i »Amerikahaus« i Berlin den 4. september 1964 foranlediger mig til følgende kommentarer:

Fra 25. august til 3. september afholdtes i Hamborg en generalforsamling af den Internationale Astronomiske Union, der arrangerer en sådan med tre års mellemrum. Den afholdtes for første gang i Tyskland.

På astronomiens område indtog vort land engang en førende stilling — det var i det 19. århundrede. Det gjaldt især ved bestemmelsen af stjernepositioner, takket været den kendte grundighed. Idag har hyngdepunktet flyttet sig til USA og Sovjetunionen. Nu siger nogle mennesker, at dette nu engang ikke kan være anderledes i betragtning af folkebevægelsernes op- eller nedadgående tendens; endvidere siges, at USA rådede over større personelle og finansielle midler, og at man iøvrigt under et diktatur har kunnet gøre videnskaben forskrifter. Men så billigt kan vi ikke mere snakke os uden om tingene. Sent nok har vi indset, at en stats betydning i høj grad afhænger af dens videnskab — og ikke så meget af sine produktionstal og sine våben. Organisationen i vor videnskab er forældet, og hierarkiet på vore universiteter har endnu ikke begrebet, at det først og fremmest kommer an på teamwork og ikke på, at et eller andet åndeligt individ gør forsøg på at skrive århundredets kendte bog med de 10.000 fodnoter. At foretage en ændring af institutternes organisation i ovennævnt betydning var en af de første betingelser, som den unge fremragende fysiker Mössbauer stillede for sin forbliven i Tyskland.

I dag i rumfartens tidsalder er også astronomien blevet til en praktisk videnskab — selv set med såkaldte realisters øjne. Egentlig har den altid været det; man behøver blot at tænke på kalenderen. Men i undervisningen på vore skoler har man hidtil skænket den alt for lidt opmærksomhed. Det bør ikke indvendes, at skolerne i forvejen har for meget stof at skulle klare, og at de ikke må belastes yderligere. Der er meget overflødigt i undervisningen. Det skorter stadigt på et fornuftigt udvalg, på retningslinier for det, som alsidig uddannelse og uddannelse i dag bør omfatte. Derfor har skolen for lidt at byde på af netop det, som det ville være nødvendigt at vide mere om. Som følge heraf har f.eks. de fleste voksne, der regner sig til de mere dannede mennesker, ikke nogen klar forestilling om årstidernes opståen og himmelhvælvingens bevægelse. Dette kan man nemt få bekræftet ved et rundspørge.

Nu skal det ganske vist siges, at interessen for astronomien og dens spørgsmål er i stadig stigning i befolkningen. Et bevis herfor er også, at den store sal i »Amerikahaus« under professor van de Kamps foredrag var fyldt til sidste plads. Men de, som mødte op i forventning om at høre nye sensationelle ting om liv på andre planeter, er sandsynligvis ikke blevet tilfredsstillede. Her talte en professor, der lige havde deltaget i Den videnskabelige Kongres i Hamborg. Han talte med stor omhu og beskedenhed, men også med tiltalende understatementhumor, om resultaterne af et uendeligt tålmodigt og nøjagtigt forskerarbejde med at iagttage og søge, måle og beregne — et arbejde, der havde strakt sig over årtier. Professor van de Kamp er af hollandsk afstamning og har siden 1937 været direktør for Sproul-stjerneobservatoriet i Pennsylvanien, USA.

Det er dobbeltstjernernes store område, der har opfordret til efterforskning af planeter. Man formoder, at ca. 40 pct. af alle stjerner i vort mælkevejssystem er dobbeltstjerner. Det synes, som om stjerner lige så vel som mennesker holder af at tilbringe livet to og to sammen. »Når der er tale om tre, bliver det straks vanskeligere« (professor van de Kamp). Selv hvad vor sol angår, er det

ikke utænkeligt, at den har en »gemal«. Der findes også systemer med 4 eller endnu flere stjerner. Den anden stjerne i et dobbeltstjernesystem kan være synlig; men den kan også være usynlig — for os. I så tilfælde har man sluttet sig til dens eksistens udfra visse såkaldte baneforstyrrelser hos den synlige, der kan føres tilbage til dobbeltstjerners bevægelse om et fælles tyngdepunkt. En ikke synlig stjerne kalder vi en planet, hvis den ikke selv stråler eller afgiver stråleenergi. Dette forudsætter en ringe masse og et ringe volumen. For overhovedet at kunne iagttage sådanne himmellegemer, må man holde sig til fikstjerner i vor nærhed, og der må være tale om planeter af en størrelsesorden omtrent som planeten Jupiter, som er den mægtigste i vort solsystem, og hvis masse $2^1/_2$ gange overstiger de øvrige planeters samlede masse.

Professor van de Kamp sagde endvidere, at den matematiske opdagelse af dobbeltstjerner egentlig er af ældre dato og blot har været glemt en tid. Allerede den store tyske astronom Bessel fra Königsberg kunne i det forrige århundrede med sine enkle instrumenter registrere forstyrrelser ved Sirius (Store Hund), den meget lysstærke fikstjerne under Orion. Udfra disse bevægelser kunne han slutte sig til en ledsager, som senere virkelig blev opdaget i kikkert. Det var også Bessel, der omkring 1838 som en af de første foretog målingen af en fixstjerneparallax, d.v.s. fikstjernens tilsyneladende bevægelse, som den aftegner på himlen som følge af jordens bevægelse. Endnu til langt ind i det 18. århundrede akcepterede mange af gode grunde Tycho de Brahes (1546-1601) kombinerede helio-geocentriske* system. Brahes system gik ud på, at jorden var det hvilende midtpunkt, og at kun planeterne omkredsede solen. Han var kommet til dette resultat, efter at han forgæves med stor omhu havde bestræbt sig på at registrere en fikstjerneparallax. Problemet er imidlertid meget ældre! Grækeren Artistarch havde allerede i det 3. århundrede f. Kr. f. undervist i jordens omdrejning om solen. Men også overfor ham havde man argumenteret på samme måde som senere overfor Kopernikus, nemlig at man hidtil ikke havde kunnet påvise en fikstjerneparallax, en bevægelse af stedet. Aristarch måtte på grund af sin lære finde sig i at blive beskyldt for gudsbespottelse; og om den store Platon siges det, at han i sine arbejder bevidst har ladet spørgsmålet om jordens bevægelse forblive uklart for at undgå en sådan skæbne, på lignende måde som senere Galilei. Galileis position var på dette punkt ikke særlig stærk, set ud fra et rent videnskabeligt synspunkt. I alt fald ville det være meget forkert alene at opfatte hans kamp som en kamp mod kirken og dens dogmer. Paven var jo meget interesseret i hans lære. Det var i første række kollegerne i den videnskabelige verden, der gjorde livet svært for ham. Også Kopernikus havde ikke så meget frygtet kirkens bandlysning som fagfolkenes hånlatter. Det er en af Arthur Koestlers fortjenester at have skabt forståelse for Galileis forhold i den her nævnte betydning.

Nødvendige rettelser.

Astronomiens historie, ja videnskabens historie i det hele taget, er således forløbet noget anderledes, end man i dag som oftest forestiller sig. Eftervirkninger af brydningen mellem verdensanskuelserne mærkes endnu og slører vort blik for den virkelige sammenhæng. Af den videnskabelige ånds frigørelse fra kirkens formynderskab har der i vesterlandene ligefrem udviklet sig en overspændt vantroens dogmatik, der lå de førende personligheder indenfor åndslivet meget fjern. Den videnskabelige ånd er på ingen måde et produkt af modernismen, hvad man ofte mener. Den er lige så gammel som fortidens store kulturer, der strækker sig over store dele af verden, og fra hvilke vi endnu besidder vældige vidner af sten. Af efterforskningen af de såkaldte naturfolk drager vi den falske slutning, at fortidens mennesker kun har levet i en myternes og symbolernes verden, som en slags magiske mennesker. Men disse menneskers videnskab må have stået på samme højde som deres teknik. Først i

---

* Med solen som midtpunkt. I modsætning til geocentrisk: med jorden som midtpunkt.

Mellem folk og stater forekommer der afpresningsmanøvrer, der vil bringe ethvert enkeltindivid i fængsel med det samme.
Lawrence Durrell, irsk forfatter.

Vel er det ærefuldt at dø for fædrelandet. Men det er nu også herligt at leve for fædrelandet.
Faulhaber, tysk biskop.

Man må forsøge det umulige for at opnå det mulige.
Lord Byron.

---

nyere tid har man opdaget, at de berømte sten fra Stonehenge i England bærer nøjagtige datoer af sol- og måneformørkelser. Skrifttegnene på solporten til tempelruinerne i den peruanske by Tiahuanaco menes at forestille en astronomisk kalender af stor præcision, hvis alder anslås til 15.000 år. Ligeledes har man på Andehøjsletten Nazca opdaget en omfattende og meget nøjagtig astronomisk kalender med en diameter på 20 kilometer, som sandsynligvis blev skabt omkring 1.000 år f. Kr. Hele anlægget med dets kilometerlange stentegn kan kun overses fra luften i en højde på ca. 800 meter.

I Antikken tabte striden mellem den gamle kult og videnskaben snart sin hårdhed. Da Østens og Vestens religioner mødtes i Alexanderrigets senere Romerrigets — store økumene, og man efterhånden blev sig alle religioners kerne bevidst, tabte denne strid endda sin mening. Der er måske intet, der i den grad har forhindret den heliocentriske* opfattelses sejr i oldtiden og også i middelalderen, som de astronomiske iagttagelses- og måleinstrumenters ufuldkommenhed. Af den geocentriske opfattelse kunne de verdslige og åndelige kræfter i oldtiden såvel som i middelalderen udlede en ideologi, med hvilken de sikrede og støttede deres herredømme.

Først i vor tid — i en tid, da en ny verdenskultur baner sig vej frem — begynder religion og videnskab atter at nærme sig hinanden. Videnskaben må erkende sine grænser, og religiøsiteten er i færd med at kaste forældede traditioner over bord. Har man op gennem tiden ment at kunne klare sig med en våbenstilstand, med en adskillelse af videnskab og tro, så ved man i dag, at sådanne kunstige grænser ikke kan drages. Også af videnskabsmanden og forskeren kræves i atomets tidsalder afgørelser, som ikke bestemmes af hans viden, men udelukkende af hans samvittighed.

Som man venter det af en »seriøs« videnskabsmand, der optræder i offentligheden, bedyrede professor van de Kamp, at han ikke havde følt sig draget til at foretage sine undersøgelser på grund af en eller anden religiøs følelse af, at »Vorherre« ikke havde skabt fikstjernerne uden grund, men at hans bevæggrunde udelukkende bestod i uromantisk, videnskabelig overvejelse: man burde ikke udelukke den mulighed, at der kan eksistere yderligere planetsystemer uden for vort eget. I forbindelse hermed skulle dernæst siges, at en anden rent videnskabelig overvejelse har forledt vantroens dogmatikere til den påstand, at et andet planetsystems eksistens er så godt som udelukket, da vort eget system skyldes et tilfælde — ligesom livet — og en gentagelse af et sådant tilfælde er ganske usandsynlig. Hvis man ser nærmere på denne overvejelse, vil man dog opdage, at også vantroens dogmatikere — tror. De går ud fra den ikke beviselige antagelse, at der kun findes en eneste verden, i hvilken evige love er virksomme. De går med andre ord ud fra forestillingen om et ordnet kosmos. Intet hindrer os imidlertid i set fra et logisk standpunkt at antage eksistensen af mange, ja af et utal indbyrdes forskellige verdener, altså et chaos — eller en verden, hvis love i tid og rum er foranderlige. Ganske vist ville hele naturvidenskaben bryde sammen ved bekræftelse af en sådan antagelse. De uromantiske videnskabsmænd kan vende og dreje sig, som de vil, antagelsen af et ordnet kosmos er en trossag, — religion, om man vil.

Hvad kunne vel foranledige en lærd som professor van de Kamp til at ofre tusinder af timer — år, årtier — hvis ikke han havde denne tro? Efter sin egen mening har hans resultater hidtil været beskedne, til dels betvivler han endda endnu deres rigtighed og lader dem stå hen. Og dog har hans metoder allerede kunnet bekræftes, særlig tydelig i forbindelse med stjernen Ross 614, hvis af ham forudsagte position virkelig viste sig at stemme overens med dens senere opdagelse i teleskopet — på lignende måde som det var tilfældet med Bessels angivelse af ledsagerstjernen til Sirius. Først i dette år offentliggjorde van de Kamp sin hidtil betydeligste opdagelse, som iøvrigt er enestående i sin art. Han påviste eksistensen af en usynlig ledsager til Barnards stjerne — af en planet. Efter årtiers arbejde med indsamlede materialer, bestående af optagelser i tusindvis, er det lykkedes ham at udregne denne planets bane og masse, der anslås til $1^{1}/_{2}$ gange Jupiters masse. På forespørgsel erklærede van de Kamp, at to yderligere tilfælde var under observation og muligvis kunne føre til positive resultater.

Ved hjælp af nogenlunde sikre tilfælde, til hvilke foruden Bernards stjerne også hører Lalande 21.185 og 61 Cygni A, har man foretaget statistiske formodninger om planetsystemers hyppighed i vor stjerneverden. Endvidere har man søgt at vurdere, hvor hyppige de »beboede« planeter kan være. Disse vurderinger savner ikke videnskabeligt grundlag. Der er ikke tale om vage forestillinger. Vi kan forvente i de kommende år at få endnu flere og nøjagtigere oplysninger om dette så vigtige spørgsmål angående vort verdensbillede.

Oversat fra det tyske månedsskrift »TELOS« nr. 11, årg. 1964.
Oversætter: Walter Christiansen.

MÅNENYT

Månen på dagsordenen

Under titlen »Hvad skjuler NASA?« (Le Courrier Interplanétaire nr. 69, side 2) stillede vi os selv følgende spørgsmål: Hvorfor skjuler NASA for offentligheden størstedelen af de fotografier, som blev taget af Ranger VII? Sidenhen har man kunnet læse i »Chicago Sunday Sun Times« af 8. november 1964, at NASA-kommissionen vil sende negativer af de 4.316 optagne fotografier til ethvert universitet, som retter henvendelse om det til NASA's kontorer, Washington 25 D.C.

Det kan ikke være bedre! På den måde vil et meget stort antal kloge hoveder kunne begribe, at man betragter dem som lettere åndssvage, når man vil have dem til at tro, at tydelige, cylindriske fremspring (teleskoper?), kegleformede objekter, flade, sfærisk formede objekter (UFO'er?) etc. er klipper! Det er ikke lykkedes de lærde inden for NASA-kommissionen at forklare dette »som et på naturlig vis opstået fænomen«. (Vi citerede her vor kollega »The Chicago Sunday Sun Times«). — Og det har sine gode grunde.

I mellemtiden har Ranger VIII sendt os fotografier, endnu mere usædvanlige, af Mare Tranquillitatis (det rolige hav). Jeg tror ærlig talt ikke, at de to parallelle »løbegrave« og de tre kuppelformede fremspring, som man ser deri, vil lade redelige videnskabsmænd slumre blideligt ind. Alle har iøvrigt indtil nu vogtet sig for at fortolke disse forekomster. Det er også det klogeste. Men vi, som er mindre forsigtige i vort arbejde, vi søger sandheden og har siden november 1959 (jfr. vor ledende artikel i nr. 48 under titlen »Månen er beboet« (se UFO-NYT, april 1962) haft mod til at bekræfte, at Månens overflade har baser, som er oprettet af ikke-jordiske væsener.

I sin bog fra 1963, »A l'écoute des planètes« (forlaget Fayard), skriver vor kollega Jacques Bergier (den ene af forfatterne til »Den fantastiske virkelighed«) side 133-134 som følger: »Vi må, ligesom russerne gør det i øjeblikket, energisk genoptage de måneobservationer, som har fundet sted siden det 17. århundrede. Talrige observatører har givet meddelelse om kratere, der kommer til syne og forsvinder igen, om mærkelige lys og om genstande, der synes at bevæge sig. Vi har allerede talt om disse fænomener i forbindelse med den optiske side af astronomien. Det lader ikke til, at man kan negligere dem. Månen er ikke nødvendigvis en død klode, som man tror det, og vi vil anføre to grunde: For det første kan der være liv i store hulrum i klodens indre, sådan som allerede Wells mente det, og for det andet kan denne drabant tjene som base for rejsende, der kommer andre steder fra«.

Vi er lykkelige over at anføre, at russerne endelig tager alvorligt, som vi nu har gjort det i 7 år, på de rapporter, der kommer fra professionelle astronomer og amatører. Og vi er også lykkelige over, at Jacques Bergier er nået frem til de samme slutninger som vi, selv om han i et nyligt brev til os bekræftede, at han aldeles ikke delte de meninger, som »Le Courrier Interplanétaire« havde.

Vort blad er imidlertid det eneste, der har fremhævet de alvorlige forvanskninger og kovendinger, som er forekommet i de successive erklæringer fra ansvarlig astronautisk side i USSR. Ud over det, som vi allerede har sagt i vort nr. 58, vil vi minde om »programmet«, således som det i henhold til M. Khlebtzevitch var fastlagt i Moskva i begyndelsen af 1960 (jfr. interview med Lucien Barnier i bladet »Le Nef«, april 1960):

1962-63: Landing af raketter på Månen, udlosning af bevægelige laboratorier på små larvefødder;

1963-64: Indretning af permanente laboratorier på Månen, som modtager forsyninger med raketter, der afsendes regelmæssigt fra Jorden.

Men det kan jo godt være, at dette program er

bleven realiseret uden at der blev slået på stortromme, hvilket ville forklare de usandfærdige historier, som Kroutchev fremkom med i 1963 under omtale dels af den ligegyldighed, som de russiske lærde lagde for dagen med hensyn til Månen, dels den bitterhed, der besjælede vicedirektøren for NASA, som den 4. oktober 1963 erklærede: »Den første etape i et amerikansk/sovjetisk samarbejde for at sende en mand til Månen måtte være at indhente oplysninger fra USSR om deres programmer vedrørende Månens udforskning, samt om alt det de allerede måtte have i retning af dokumentation. *Imidlertid er Sovjetruslands programmer i denne henseende absolut top secret*, og de betragtes af *dem selv* på samme måde, som vi ville betragte forhandlinger om atombomben«.

Her måtte vi stoppe op, hvis vi ikke havde foran os en officiel amerikansk brochure, som NASA har udgivet i 1963 — stadigvæk dette år! — under titlen: »Mennesket søger efter liv i verdensrummet«.

Vi citerer nogle betydningsfulde linier derfra: »Spørgsmålet om egen herkomst har intrigeret mennesket fra de alleræIdste tider. Men mennesket er lidt i retning af en detektiv, der kommer på åstedet nogle millioner eller billioner år efter hændelsen. Vidnerne har længe været borte, såvel som størstedelen af »nøglerne«, og selve scenerier er bleven et andet. Netop så spændende er spørgsmålet om livet i rummet i dag. Betyder de periodiske farveændringer på Mars' overflade, at planeten har et planteliv? Findes der levende væsener under Venus' tykke skylag til trods for den varme, som hersker på planetens overflade? Har livet trukket sig tilbage under Månens overflade, dengang atmosfæren forsvandt? Er der måske stadigvæk liv?

Senere vil instrumenter blive sendt til Mars, til Venus og til Månen for at søge efter det ikke-jordiske liv. Næringssubstrater til bakterier, mikroskoper og andre apparater til diverse undersøgelser vil fortælle, om der er mikrober og andet organisk liv til stede. Eventuelt til TV-kameraer søge efter løv, fossiler og hvem ved — måske fodspor?«

Med hensyn til intelligent liv på Månen synes amerikanerne at vide lige så meget som russerne. Et nyt bevis gives i Joseph Hillards artikel, som vi offentliggør andetsteds, og som han skrev i 1954 med »Project Blue Book« som baggrund (hvis vi da er rigtigt underrettet). Den omtalte artikel er udsendt på dansk af major H. C. Petersen i 1964 under titlen: »Hvad sker der på Månen?« og kan anbefales som absolut læseværdig.

Men hvorfor skal vi have disse måneafsløringer med dråbetæller? Er det, fordi man er bange for at give en almindelig og officiel moralsk støtte til »Le Courier Interplanétaire«? Lad det være sagt mellem os: vi har tid til at vente. Men alligevel, hvor er det mærkeligt, at Ranger-raketterne endnu ikke har fotograferet de områder på Månen, hvor i henhold til astronomerne de mest usædvanlige og mest veltalende fænomener har funden sted gennem mere end et århundrede. Der er ikke noget, der er overladt til tilfældet. Eller, rettere sagt, tilfældet er godt organiseret.

Alfred Nahon.

Kilde: »Le Courrier Interplanétaire«, 1. kvartal 1965. */Aa. V.*

Tænk ikke på nederlaget, du led i går, men på den sejr, du skal vinde i morgen.

Helen Keller.

☆

Man må altid have tillid til folk. De fleste er ærlige, men selv når de ikke er det, er det alligevel billigere at stole på dem.

C. Northcote Parkinson.

☆

Man må elske livet for at leve det, og man må leve det for at elske det.

Thornton Wilder, amerikansk forfatter.

☆

Man er ikke nogen åndrig mand, fordi man har mange ideer, ligesom man ikke er nogen god general, fordi man har mange soldater.

Chamfort.

☆

Jeg sætter mere pris på, at folk lader sig ophidse over uvæsentlige ting, end at de slet ikke interesserer sig for noget.

Jo Grimmond.

☆

Den kloge udnytter sine fjender bedre end narren sine venner.

Gracian.

☆

Enhver har ret til at være indbildsk, lige til han får succes.

Disraeli.

DIVERSE

Universal Link i Danmark

I sidste nummer udtrykte vi formodningen og forventningen om, at der inden længe ville komme fart i denne sag, også herhjemme. Dette tør siges at have holdt stik, — og netop her i landet.

Lige siden den 20. februar, da »lynet«, om man så må sige, slog ned, er begivenhederne forløbet i et sådant tempo og har taget en så forbavsende vending, at enhver tanke om en detaljeret rapport på nuværende tidspunkt har måttet opgives. Den vil dog fremkomme på rette tid og sted.

I mellemtiden har vi fået tilladelse til at viderebringe følgende kendsgerninger:

Der foreligger nu endeligt bevis for, at Universal Link og de Flyvende Tallerkener er to sider af én og samme store operation, idet et Universal Link Center er under oprettelse i Danmark under direkte ledelse af rumfolk. — Navnet ORTHON vil være en del af læserne bekendt.

Universal Link repræsenterer og står som garanter for overholdelsen af det Åndelige Hierarki's lov, som også rumfolkene er undergivet i deres rent praktiske udførelse af operationen på det fysiske plan. — Dette var også en ting, som Adamski understregede atter og atter igennem hele sit forfatterskab og øvrige arbejde for Universal Link Operationen, — Operation: Universel Kontakt.

Den — ligeledes som følge heraf — nødvendige anmodning fra jordisk side om hjælp, er nu fremført på den samlede menneskeheds vegne, og er blevet akcepteret. — Man vil erindre Adamski's ord: Grænsen mellem hjælp og indgriben er hårfin.

Fra det kommende Universel Link Center vil blive iværksat et oplysningsarbejde i takt med, at verdensbegivenhederne i de kommende måneder for alvor tager fart.

Indtil Centerets adresse kan oplyses, kan henvendelse denne sag vedrørende rettes til

SUFOI-Sjælland,
Elmevej 2, Borup.

Red.

UNIVERSAL LINK - beretningen
1. del.

På grund af den hastige og helt overraskende udvikling i sagen er det blevet besluttet at samle de hidtidige, engelske materialer i kun 2 hæfter, hvoraf det første allerede foreligger.

Prisen for dette første hæfte er foreløbigt fastsat til kr. 10,00. (Den vil dog kun kunne ændres **nedadgående,** såfremt forøget oplag eller lignende måtte betinge dette).

Bestillinger sendes til:

SUFOI-Sjælland,
Elmevej 2,
Borup Sj.
(Telf. (03 626) Borup 101).

Send venligst **IKKE** pengene ved bestillingen. Hæfterne udsendes med girokort vedlagt, hvorpå kan bestilles følgende materialer.

SUFOI efterlyser

foredragsholdere

til at medvirke i oplysningsarbejdet om fænomenet

»De flyvende tallerkener«.

Er De interesseret, så skriv til SUFOI, Gunnar Weichardt, Oxford Allé 3 A, Kbh. S.

1. Navn og adresse.
2. Eget motorkøretøj?
3. Interesseområde i sagen.
4. Uddannelse.

Husk at forny abonnementet på UFO-NYT!

Prisen er stadig 24 kroner om året for 6 numre (264 sider).

UFO-NYT, Regnskabskontoret,
Irma Andersen,
Borgmestervangen 8, Randers.
Giro nr. 11 77 25.

VÆR MED TIL AT SKAFFE UFO-NYT FLERE ABONNENTER.

UFO billedhefte

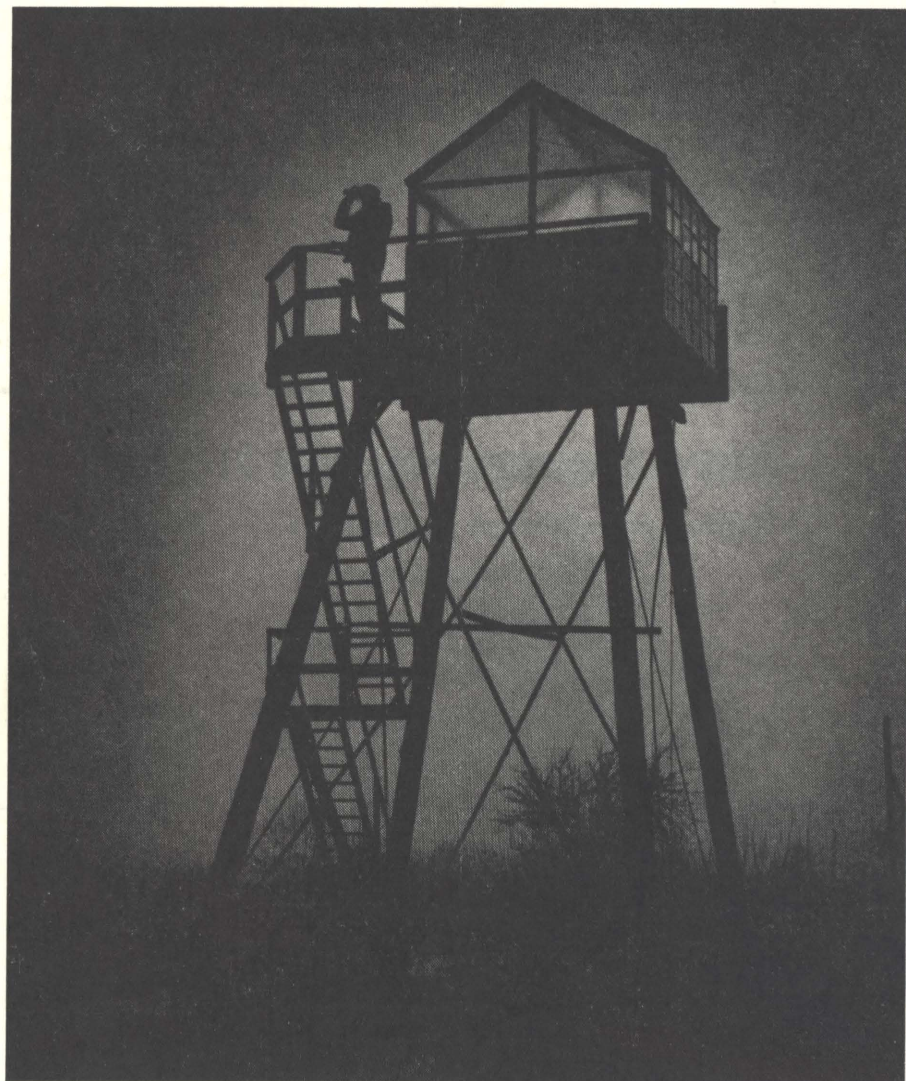
SUFOI kan nu levere den nye brochure, BILLEDHEFTET på 40 sider. Heftet er i samme format som UFO-ORIENTERING og trykt på samme slags papir. Trods store udgifter til fremstilling af klicheer er prisen kun 3 kr. pr. stk. BILLEDHEFTET, der er et værdifuldt supplement til UFO-ORIENTERING, kan bestilles ved:

UFO-NYT, Regnskabskontoret,
Irma Andersen,
Borgmestervangen 8, Randers.
Giro nr. 11 77 25.

Ved bestillinger på 3 stk. og derunder skal yderligere beregnes porto på 80 øre, som venligst bedes gireret sammen med beløbet for billedhefterne.

F.P.

UFO-TÅRN I EGENSE VED SVENDBORG. Ved fælles hjælp og midler fra UFO-interesserede, er dette dejlige udsigtstårn blevet til. – Tårnet, som blev færdigbygget i 1966, rager ca. 10 m op over det forholdsvis flade terræn, – det kan opvarmes og har som tag 2 store termoruder. 10–15 UFO-interesserede mødes her hver uge til en hyggelig sludder og et kig op i universet for måske en nat at få en virkelig fin UFO-observation.

LITO Tlf. 21 18 15 Svendborg